

Arrest

nr. 232 611 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERBROUCK
Louis Schmidlaan 56
1040 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VAN DER HAERT *loco* advocaat C. VERBROUCK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van I.B. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Macedonisch staatsburger van Albanese origine afkomstig uit Kumanovë, Macedonië. In 2001, toen u met uw ouders, S.I. (...) en R.I. (...) (O.V. X) en zus B.I. (...) (O.V. X) na de oorlog uit Kosovo terugkeerde naar Macedonië, werd uw vader opgepakt aan de grens en in elkaar geslagen. Na twee dagen vonden jullie hem terug en hij was er slecht aan toe. Sindsdien heeft hij problemen. Hij is depressief en nerveus. In 2010 wou uw vader zelfmoord plegen. Hij stond voor het open raam en wou naar beneden springen, maar toen u en uw zus binnenkwamen, bedacht hij zich omdat hij jullie niet wou achterlaten. Hierop besloot uw moeder dat het zo niet verder kon en

vertrokken jullie naar België. Op 18 augustus 2010 dienden uw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij ze verklaarden dat uw vader geslagen werd door Macedoniërs en ten gevolge daarvan psychische problemen had. U en uw zus stonden toen, als minderjarigen, op de bijlage bij het verzoek van uw ouders. Op 22 november 2010 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van uw ouders. Er werd immers geen geloof gehecht aan de door hen aangehaalde vluchtmotieven. Op 21 februari 2011 werd deze beslissing gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 oktober 2018 diende u een verzoek in op uw eigen naam. Op diezelfde dag dienden ook uw ouders een tweede verzoek in en diende uw zus B. (...) een eerste verzoek op eigen naam in. U verklaarde in het kader van uw eigen verzoek dat u niet naar Macedonië terug wilt keren omdat u in Macedonië als Albanees gediscrimineerd en onrechtvaardig behandeld zou worden. U verwees hierbij naar de oproer in Kumanovë in 2015 en naar de geweldincidenten in het parlement in 2017. Voorts verklaarde u dat uw vader wegens zijn psychische problemen niet terug kan keren naar Macedonië omdat hij dan zelfmoord zou plegen. U voegde hier nog aan toe dat u in België wil blijven omdat u de Belgische mentaliteit heeft en omdat u hier uw diploma behaalde en niet weet of u daarmee werk zou vinden in Macedonië.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgegeven op 10 augustus 2018 te Kumanovë.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Macedonië (dat sinds 12 februari 2019 officieel de Republiek Noord-Macedonië heet) vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast en rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U haalde aan dat de voornaamste reden waarom u niet naar Macedonië kan terugkeren de medische problemen van uw vader zijn, die hij heeft sinds hij in 2001 geslagen werd. Hij is nerveus en depressief en zou een terugkeer mentaal niet aankunnen (CGVS p. 5-6, 7, 9). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 21 februari 2011 oordeelde dat aan de beweemde vervolgingsfeiten uw ouders geen geloof kan worden gehecht. Er werden immers fundamentele tegenstrijdigheden waargenomen in de verklaringen van uw ouders en bovendien legden zij geen enkel begin van bewijs neer van de fysieke letsels die uw vader zou overgehouden hebben aan de mishandelingen over zijn behandeling daarvoor in Macedonië. Uw ouders dienden tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen cassatieberoep in. Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. U haalde zelf geen elementen aan die vastgestelde beoordeling kunnen wijzigen. U baseerde u voor uw relaas betreffende de geweldincidenten van uw vader immers louter op wat u van uw moeder had vernomen in België (CGVS I p. 5). Er dient dan ook besloten te worden dat de mentale problemen van uw vader, die an sich niet in twijfel getrokken worden, van louter medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uw vader dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Voorts stelde u dat u zich niet veilig zou voelen in Macedonië (CGVS p. 6) en dat u als Albanees gediscrimineerd en onrechtvaardig behandeld zou worden (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 17 oktober 2018, CGVS p. 6). U verwees hierbij naar de rellen tussen Albanezen en Macedoniërs in Kumanovë in 2015 en naar de geweldincidenten in het parlement (CGVS p. 6). In dit verband dient te worden aangestipt dat het Commissariaat-generaal erkent dat er spanningen tussen beide bevolkingsgroepen bestaan - die soms uitmonden in fysiek geweld met zeer sporadisch dodelijke slachtoffers aan beide zijden -, maar oordeelt dat deze spanningen geenszins van die aard en draagwijdte zijn om te kunnen besluiten dat Noord-Macedonië aan de vooravond van een (nieuw(e)) gewapend conflict/oorlog zou staan. Het Commissariaat-generaal beschikt niet over algemeen bekende

informatie waaruit zou blijken dat de actuele situatie in Noord-Macedonië in het algemeen, en in Kumanovë in het bijzonder, er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van vornoemd artikel. Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook hypothetisch van aard en worden geenszins gesteund door afdoende concrete feiten en/of elementen in uw land van herkomst. Een loutere verwijzing naar de algemene gebeurtenissen van mei 2015 en april 2017 volstaat immers niet om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst zou worden vervolgd of dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas van uw ouders en uw intussen al jarenlange verblijf in België, in gebreke.

Voorts kan uw opmerking dat u, als Albanees, bij een conflict met een Macedonisch burger altijd de schuldige zou zijn (CGVS p. 7), ongeacht wat u gedaan had, niet worden weerhouden. U verwees hierbij naar de, volgens u, opzettelijke aanrijding van een kind, genaamd A. (...), waarbij de dader slechts veroordeeld werd voor een ongeluk zonder opzet (CGVS p. 6, 7, 8). U weet echter niet wie de dader was, noch wat zijn etnische origine was (CGVS p. 6, 8). Dit incident kan dan ook bezwaarlijk gelden ter staving van uw bewering dat Albanezen onrechtvaardig behandeld zouden worden. Voorts beweerde u dat de Macedonische politie-eenheid Alpha Albanezen slaat en hun identiteitskaarten controleert zonder reden (CGVS p. 8), doch deze bewering kan u geenszins concretiseren. U kan immers niet vertellen welke Albanezen dit concreet meemaakten en heeft dit enkel vernomen van uw moeder die het op haar beurt van familieleden zou hebben vernomen (CGVS p. 8). Niemand van uw eigen familie maakte echter ooit dergelijk incident mee (CGVS p. 8). Voorts maakte u zelf, toen u nog in Macedonië was, nooit een geval van discriminatie mee ten gevolge van uw Albanese origine. U stelde dan wel dat het destijds niet toegestaan was om een Albanese vlag te dragen en dat de politie u zou slaan (CGVS p. 8), u heeft hierop enkel eenmalig een opmerking gekregen van een oude vrouw en kwam verder nooit in de problemen (CGVS p. 8). Daarenboven heeft u evenmin weet of van iemand van uw familie of vrienden iets dergelijks zou hebben meegemaakt en stelde u zelf dat de politie zich actueel niet meer met dergelijke praktijken inlaat (CGVS p. 9).

Bovendien toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aan dat de Noord-Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder de etnische Albanezen die ongeveer 25% van de totale bevolking van Noord-Macedonië uitmaken, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Illustratief in dit verband is dat in maart 2018 een nieuwe wet inzake het gebruik van de Albanese taal werd aangenomen waarmee het gebruik van het Albanees als officiële taal wordt uitgebreid naar het hele Noord-Macedonische grondgebied. Overigens kan ook worden verwezen naar de participatie van een van de grootste etnisch Albanese partijen in Noord-Macedonië, de BDI (Bashkimi Demokratik për Integritet, Democratische Eenheid voor Integratie), op de hoogste politieke niveaus.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat erover bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het feit dat u actueel in België geen werkvergunning krijgt, ofschoon u probleemloos uw diploma behaalde, en dat u niet weet of u in Noord-Macedonië wel werk zou vinden (CGVS p. 7), motieven zijn van louter socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Alles wat voorafgaat in acht genomen, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Noord-Macedonië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

In het kader van het tweede verzoek van uw ouders werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt louter uw identiteit en herkomst, waaraan niet getwijfeld wordt, en kan dus bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van I.B. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Macedonisch staatsburger van Albanese origine afkomstig uit Kumanovë, Macedonië. In 2010 verliet u samen met uw ouders, S.I. (...) en R.I. (...) (O.V. 6.671.994) en broer B.I. (...) (O.V. 8.725.168) Macedonië. Uw moeder vertelde u dat uw vader werd geslagen. Uw vader heeft medische problemen en ondernam reeds een zelfmoordpoging. Op 18 augustus 2010 dienden uw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij ze verklaarden dat uw vader geslagen werd door Macedoniërs en ten gevolge daarvan psychische en fysieke medische problemen had. U en uw broer stonden toen, als minderjarigen, op de bijlage bij het verzoek van uw ouders. Op 22 november 2010 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van uw ouders. Er werd immers geen geloof gehecht aan de door hen aangehaalde vluchtmotieven. Op 21 februari 2011 werd deze beslissing gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 17 oktober 2018 diende u een verzoek in op uw eigen naam. Op diezelfde dag dienden ook uw ouders een tweede verzoek in en diende uw broer B. (...) een eerste verzoek op eigen naam in. U verklaarde in het kader van uw eigen verzoek dat u niet naar Macedonië terug wilt keren omdat in Macedonië de Macedoniërs tegen de Albanezen zijn, omdat er politieke problemen zijn, omdat uw vader problemen zou kunnen krijgen en rustiger is in België en omdat u in België bent opgegroeid.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgegeven op 10 augustus 2018 te Kumanovë.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Macedonië (dat sinds 12 februari 2019 officieel de Republiek Noord-Macedonië heet) vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast en rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen en uw administratieve dossier blijkt dat u uw verzoek integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw broer B.I. (...), namelijk de politieke situatie en mogelijke problemen voor uw vader bij een terugkeer (CGVS p. 5). In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Macedonië (dat sinds 12 februari 2019 officieel de Republiek Noord-Macedonië heet) vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast en rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

U haalde aan dat de voornaamste reden waarom u niet naar Macedonië kan terugkeren de medische problemen van uw vader zijn, die hij heeft sinds hij in 2001 geslagen werd. Hij is nerveus en depressief en zou een terugkeer mentaal niet aankunnen (CGVS p. 5-6, 7, 9). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 21 februari 2011 oordeelde dat aan de beweerde vervolgingsfeiten uw ouders geen geloof kan worden gehecht. Er werden immers fundamentele tegenstrijdigheden waargenomen in de verklaringen van uw ouders en bovendien legden zij geen enkel begin van bewijs neer van de fysieke letsels die uw vader zou overgehouden hebben aan de mishandelingen over zijn behandeling daarvoor in Macedonië. Uw ouders dienden tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen cassatieberoep in. Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. U haalde zelf geen elementen aan die vastgestelde beoordeling kunnen wijzigen. U baseerde u voor uw relaas betreffende de geweldincidenten van uw vader immers louter op wat u van uw moeder had vernomen in België (CGVS I p. 5). Er dient dan ook besloten te worden dat de mentale problemen van uw vader, die an sich niet in twijfel getrokken worden, van louter medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uw vader dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Voorts stelde u dat u zich niet veilig zou voelen in Macedonië (CGVS p. 6) en dat u als Albanees gediscrimineerd en onrechtvaardig behandeld zou worden (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 17 oktober 2018, CGVS p. 6). U verwees hierbij naar de rellen tussen Albanezen en Macedoniërs in Kumanovë in 2015 en naar de geweldincidenten in het parlement (CGVS p. 6). In dit verband dient te worden aangestipt dat het Commissariaat-generaal erkent dat er spanningen tussen beide bevolkingsgroepen bestaan - die soms uitmonden in fysiek geweld met zeer sporadisch dodelijke slachtoffers aan beide zijden -, maar oordeelt dat deze spanningen geenszins van die aard en draagwijdte zijn om te kunnen besluiten dat Noord-Macedonië aan de vooravond van een (nieuw(e)) gewapend conflict/oorlog zou staan. Het Commissariaat-generaal beschikt niet over algemeen bekende informatie waaruit zou blijken dat de actuele situatie in Noord-Macedonië in het algemeen, en in Kumanovë in het bijzonder, er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook hypothetisch van aard en worden geenszins gesteund door afdoende concrete feiten en/of elementen in uw land van herkomst. Een loutere verwijzing naar de algemene gebeurtenissen van mei 2015 en april

2017 volstaat immers niet om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst zou worden vervolgd of dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas van uw ouders en uw intussen al jarenlange verblijf in België, in gebreke.

Voorts kan uw opmerking dat u, als Albanees, bij een conflict met een Macedonisch burger altijd de schuldige zou zijn (CGVS p. 7), ongeacht wat u gedaan had, niet worden weerhouden. U verwees hierbij naar de, volgens u, opzettelijke aanrijding van een kind, genaamd A. (...), waarbij de dader slechts veroordeeld werd voor een ongeluk zonder opzet (CGVS p. 6, 7, 8). U weet echter niet wie de dader was, noch wat zijn etnische origine was (CGVS p. 6, 8). Dit incident kan dan ook bezwaarlijk gelden ter staving van uw bewering dat Albanezen onrechtvaardig behandeld zouden worden. Voorts beweerde u dat de Macedonische politie-eenheid Alpha Albanezen slaat en hun identiteitskaarten controleert zonder reden (CGVS p. 8), doch deze bewering kan u geenszins concretiseren. U kan immers niet vertellen welke Albanezen dit concreet meemaakten en heeft dit enkel vernomen van uw moeder die het op haar beurt van familieleden zou hebben vernomen (CGVS p. 8). Niemand van uw eigen familie maakte echter ooit dergelijk incident mee (CGVS p. 8). Voorts maakte u zelf, toen u nog in Macedonië was, nooit een geval van discriminatie mee ten gevolge van uw Albanese origine. U stelde dan wel dat het destijds niet toegestaan was om een Albanese vlag te dragen en dat de politie u zou slaan (CGVS p. 8), u heeft hierop enkel eenmalig een opmerking gekregen van een oude vrouw en kwam verder nooit in de problemen (CGVS p. 8). Daarenboven heeft u evenmin weet of van iemand van uw familie of vrienden iets dergelijks zou hebben meegemaakt en stelde u zelf dat de politie zich actueel niet meer met dergelijke praktijken inlaat (CGVS p. 9).

Bovendien toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aan dat de Noord-Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder de etnische Albanezen die ongeveer 25% van de totale bevolking van Noord-Macedonië uitmaken, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Illustratief in dit verband is dat in maart 2018 een nieuwe wet inzake het gebruik van de Albanese taal werd aangenomen waarmee het gebruik van het Albanees als officiële taal wordt uitgebreid naar het hele Noord-Macedonische grondgebied. Overigens kan ook worden verwezen naar de participatie van een van de grootste etnisch Albanese partijen in Noord-Macedonië, de BDI (Bashkimi Demokratik për Integritet, Democratische Eenheid voor Integratie), op de hoogste politieke niveaus.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat erover bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het feit dat u actueel in België geen werkvergunning krijgt, ofschoon u probleemloos uw diploma behaalde, en dat u niet weet of u in Noord-Macedonië wel werk zou vinden (CGVS p. 7), motieven zijn van louter socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

Alles wat voorafgaat in acht genomen, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u

voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Noord-Macedonië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

In het kader van het tweede verzoek van uw ouders werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt louter uw identiteit en herkomst, waaraan niet getwijfeld wordt, en kan dus bovenstaande appreciatie niet wijzigen."

Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het feit dat u in België opgegroeid bent en een Belgische opvoeding heeft meegekregen (CGVS p. 4-5), een motief is van louter persoonlijke aard dat geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Derhalve is ook uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteit en herkomst, dewelke niet betwist worden, en kan bijgevolg bovenstaande appreciatie niet weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partijen verzoeken overeenkomstig artikel 39/12 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) dat huidig beroep zou worden behandeld door de Verenigde Kamers, "wat noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak en de rechtsontwikkeling betreffende de overweging van psychologische attesten en de psychologische stoornissen van een kandidaat-vluchteling alsook de overweging van medische attesten in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder is de behandeling van huidige zaak in de verenigde kamers ook aangewezen met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling betreffende de inachtneming van de bijzondere procedurele noden van kandidaat-vluchteling met psychologische stoornissen, meer bepaald voor wat betreft een kandidaat-vluchteling die een volgend verzoek indient om internationale bescherming."

2.2. Artikel 39/12, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer de eerste voorzitter of de voorzitter, na het advies te hebben ingewonnen van de rechter in vreemdelingenzaken belast met het ter terechtzitting te geven verslag, oordeelt dat het noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling dat een zaak door de verenigde kamers behandeld wordt, beveelt hij de verwijzing naar deze kamers.

Indien de eerste voorzitter en de voorzitter het niet nodig achten de verenigde kamers bijeen te roepen, dan licht de kamervoorzitter de kamers die van deze betwistingen kennis nemen in. Indien een van deze kamers, na beraadslaging, om bijeenroeping van de verenigde kamers verzoekt, is de eerste voorzitter gehouden daarop in te gaan of de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.

De eerste voorzitter of de voorzitter is tevens gehouden om in te gaan op een verzoek tot verwijzing naar de verenigde kamers met het oog op de eenheid van rechtspraak, wanneer de beide partijen dit verzoeken.

Indien hij meent dat het belang van de zaak dit vereist, kan de eerste voorzitter of de voorzitter, in afwijking van het voorgaande, beslissen de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering."

Verzoekende partijen vragen om de behandeling van onderhavig beroep toe te vertrouwen aan de verenigde kamers. Dient echter te worden vastgesteld dat slechts verzoekende partijen dit vragen. Verweerder vraagt niet om een verwijzing naar de verenigde kamers. Verzoekende partijen laten daarenboven na om te duiden waarom het *in casu* en met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling noodzakelijk zou zijn om de beoordeling van de psychologische attesten en de bijzondere procedurele noden in het kader van het (volgend) verzoek om internationale bescherming te verwijzen naar de verenigde kamers. Bijgevolg tonen zij niet aan welk belang er aanwezig zou zijn opdat het voorliggende beroep door de verenigde kamers zou moeten worden behandeld. Noch de eenheid van rechtspraak, noch de rechtsontwikkeling vereisen dat onderhavig beroep wordt verwezen naar de verenigde kamers.

3. De in het verzoekschrift aangevoerde middelen

3.1. Verzoekende partijen gaan in een eerste middel in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Zij beroepen zich daarbij op *“de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikelen 48/3, 48/6, 57/6/1 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 23, §1e van het Koninklijk besluit van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, , van artikel 4 en 20, §3 en §4 van de Richtlijn 2011/95/UE, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van redelijkheid en zorgvuldigheid, van afdoende motivering en de verplichting om een behoorlijke analyse te verrichten conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen.”*

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent en op basis van het Vluchtelingenverdrag, het EVRM, het Handvest van de Grondrechten van de EU, de Kwalificatierichtlijn, de Procedurerichtlijn, het Istanboelprotocol, rechtspraak van het EHRM, de Vreemdelingenwet, rechtspraak van de Raad van State, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

“In huidig geval, betwisten verzoekers de conclusie van verwerende partij volgens dewelke hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd. Zij achten bijgevolg dat de bestreden beslissingen artikelen 48/3 en 57/6/1 van de wet van 15.12.1980 schenden en dat hun verzoek om internationale bescherming gegrond verklaard had moeten worden.”

Verzoekende partijen stellen dat onvoldoende rekening werd gehouden met de psychische toestand van hun vader en de door hun vader neergelegde psychische en medische attesten. Verzoekende partijen wijzen op de neergelegde psychische en medische attesten, de brief van hun advocaat en de verschillende rapporten omtrent zowel de noodzakelijkheid om de psychische toestand in rekening te brengen als de toegankelijkheid tot en beschikbaarheid van de nodige hulp in hun land van herkomst.

“De verwerende partij heeft met deze verschillende elementen helemaal geen rekening gehouden hoewel deze elementen centraal zijn in het verzoek om internationale bescherming van verzoekers.

Er is geen vermelding van deze verschillende documenten in de beslissing en deze werden ook niet in het administratief dossier van verzoekers gevoegd, hoewel de begeleidende brief van de raadvrouw van verzoeker expliciet melde :

(...)

De verwerende partij heeft dus helemaal geen rekening gehouden met de verschillende bemerkingen die in de begeleidende brief van de raadvrouw van familie vervat waren, ondanks hun belang, en heeft deze verschillende elementen niet in acht genomen bij de behandeling van het dossier van verzoekers.

De motivatie van de beslissing stelt verzoekers bijgevolg niet in staat waarom hun verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd werd ondanks de ernst van de aangevoerde feiten, die gestaafd werden door verschillende psychologische en medische attesten en rapporten.

Dit is des te schokkend dat verzoekers meerdere malen vermeld hebben gedurende hun verhoor op 20.03.2019 dat hun vrees ingeval van terugkeer gelinkt was aan de psychologische problemen van hun vader, de Heer I. (...).

Zij hebben expliciet vermeld dat het voor hen ondenkelijk was om hun vader hier alleen achter te laten met zijn psychologische problemen, gezien de bijstand van zijn familie cruciaal is voor zijn psychische gezondheid. De gezinseenheid is dus centraal in de behandeling van huidig verzoek om internationale bescherming.”

Verzoekende partijen gaan in op de psychische stoornissen in hoofde van hun vader en de in rekening name van deze stoornissen bij het eerste verzoek om internationale bescherming van hun ouders. Zij stellen dat de tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde tegenstrijdigheden grotendeels kunnen worden verklaard door vertaalproblemen en door de psychische toestand van hun vader. Verzoekende partijen verwijzen in dit kader naar een boek van UNHCR en psychologische literatuur, alsmede naar rechtspraak. Verweerder kon tijdens het eerste verzoek van hun ouders geen rekening houden met de psychische toestand van hun vader omdat hun ouders toen nog geen documenten konden neerleggen en zijn toestand nog niet echt gedetecteerd was door een arts.

Verzoekende partijen stellen dat zij in het kader van hun huidige verzoek om internationale bescherming hebben willen aantonen dat de psychische problemen bij hun vader reeds aanwezig waren en bijgevolg een uitleg bieden voor de tijdens het eerste verzoek gedane vaststellingen.

“De internationale bepalingen verplichten verder om rekening te houden met de kwetsbaarheid van de aanvrager, namelijk artikel 4 en 20, §§4-4 van Richtlijn 2011/95/EU.

In casu, moet echter geconcludeerd worden dat de verwerende partij helemaal geen rekening gehouden heeft met de psychologische attesten die vandaag neergelegd werden (werden zelfs niet in het administratief dossier gevoegd van verzoekers), dit ondanks het belang dat gevestigd wordt op de inachtneming van de psychologische problemen van een kandidaat-vluchteling in het kader van de behandeling van zijn verzoek.”

Verzoekende partijen stellen dat een slachtoffer van een trauma dit trauma vaak zal negeren, als verdedigingsmechanisme. Hun vader kan ook heden nog moeilijk hierover praten.

Volgens verzoekende partijen *“moet dus worden geconcludeerd dat de verwerende partij enkel toevlucht neemt tot de elementen die in 2001 de weigering van het verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekers rechtvaardigden, zonder enig belang te hechten aan de nieuwe elementen die neergelegd werden in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming en die deze weigeringsmotieven deels kunnen uitleggen.*

De verwerende partij beperkt zich in het volharden van de motieven van het eerste asielverzoek, zonder de nieuwe elementen diepgaand te analyseren, dit bijna 10 jaar na het eerste verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekers.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Verder zijn de nieuwe elementen die neergelegd werden, niet alleen elementen die een nieuw licht brengen op de verklaringen van de ouders van verzoekers gedurende hun eerste asielverzoek, maar zijn deze elementen ook nieuwe elementen die op zich de gegronde vrees van de familie staven.

Betreffende de psychologische stoornissen, acht de verwerende partij in de bestreden beslissingen wat volgt :

(...)”.

Verzoekende partijen wijzen op een arrest van de Raad van State en stellen:

“Ook hier baseert de verwerende partij zijn redenering enkel op de eventuele gevolgen die de nieuwe elementen zouden kunnen hebben op de eerdere beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming, zonder een gedetailleerd en actueel onderzoek te voeren naar de risico's van vervolging en behandelingen in strijd met artikel 3 en 4 van het EVRM in geval van terugkeer, dit hoewel eerste verzoeker duidelijk aangegeven heeft dat zijn vader een terugkeer mentaal niet zou aankunnen.

Uit de stereotiepe motivatie vloeit dus voort dat geen enkele concrete analyse werd verricht naar een concrete vervolging van de familie ingeval van terugkeer naar Macedonië,

Dit des te meer dat de psychologische attesten die neergelegd werden expliciet verwijzen naar de vervolgingsfeiten die zich hebben voorgedaan in Macedonië en een causaal verband leggen tussen deze feiten en de psychologische stoornissen van de Heer I. (...).

De verwerende partij weerlegt hier impliciet dit causaal verband en de bevindingen van de psychiater zonder uitvoering van een tegenexpertise en zonder de ouders van verzoekers (in het bijzonder de Heer I. (...) zelf) op zijn minst opnieuw verhoord te hebben, wat, gezien de elementen van het dossier en de ernst van de aangevoerde vervolgingsfeiten (o.a. hoog risico van zelfmoord/dood ingeval van terugkeer), onaanvaardbaar is.

Meer nog, de verwerende partij beperkt zich tot een puur formele beslissing, hoewel het een gedetailleerd en actueel onderzoek had moeten voeren naar de risico's van vervolging en behandelingen in strijd met artikel 3 en 4 van het EVRM in geval van terugkeer, wat sowieso een beslissing ten gronde vergde, en dus een ontvankelijkheidsbeslissing.”

Verzoekende partijen benadrukken dat de psychische problematiek van hun vader door verweerder niet wordt betwist en dat verweerder oordeelt dat hun vader omwille van deze problemen bijzondere procedurele noden heeft.

“De verwerende partij stelt dus objectief vast dat de Heer I. (...) aan aanzienlijke psychologische problemen lijdt, maar weigert de logische consequenties hieruit te trekken betreffende zijn angst in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en de inachtneming van deze problemen in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag van de familie.

Verder moet nog aangeduid worden dat de verwerende partij stelt dat verzoekers zelf geen elementen aanhalen die de vastgestelde beoordeling na het eerste verzoek om internationale bescherming van hun ouders zouden kunnen wijzigen. Hieromtrent moet aangeduid worden dat verzoekers, zoals zij ook gemeld hebben gedurende hun verhoor, amper op de hoogte zijn van wat er gebeurd is in Macedonië in 2001, gezien zij toen nog heel klein waren en hun ouders hen nooit echt verteld hebben wat er gebeurd was. Indien de verwerende partij zich werkelijk opnieuw had willen informeren betreffende de vervolgingsfeiten, had het, in deze omstandigheden, de ouders opnieuw moeten uitnodigen voor een verhoor.

Verzoekers zijn, om al deze redenen, van oordeel dat hun zaak onvoldoende geanalyseerd werd, ondanks de ernst van de aangevoerde elementen en het feit dat de verwerende partij zelf niet betwist dat de Heer I. (...) lijdt aan ernstige psychologische problemen. De verwerende partij heeft inderdaad helemaal niet concreet geanalyseerd welk impact deze problemen zouden kunnen hebben ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.”

Verzoekende partijen gaan verder in op de toegankelijkheid tot en de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen in Noord-Macedonië. Zij voeren aan:

“Zo acht de tegenpartij dat het rapport van WHO uitgegeven is in 2009 en dat deze informatie dus gedateerd is (zie beslissing van de ouders van verzoekers – geen argumentatie hieromtrent in de beslissing van verzoekers). In de begeleidende brief aan het verzoek om internationale bescherming van verzoekers, heeft de raadvrouw van verzoekers echter verwezen naar meerdere andere rapporten en verslagen die recenter zijn en die allemaal de verontrustende bevindingen van de WHO bevestigen (p. 28 en volgende van de begeleidende brief).

Hoe dan ook, stelt de verwerende partij absoluut geen concrete en serieuze analyse op om de argumenten die nochtans in de begeleidende brief vervat waren, te weerleggen.

In deze brief, maakte de advocaat van verzoekers nochtans gewag van de volgende elementen (p. 27 en volgende) :

(...)

De tegenpartij heeft met deze elementen helemaal geen rekening gehouden hoewel deze informatie belangrijke elementen bevat met betrekking tot de vrees van terugkeer van de familie, gezien zij rechtstreeks betrekking hebben tot de manier waarop de vader van verzoekers, de Heer I. (...), al dan niet verzorgd zal kunnen worden ingeval van terugkeer.

Hoewel zijn psychologische stoornissen dus niet betwist worden, stelt de bestreden beslissing niet in staat te begrijpen in welke mate de vader van verzoekers al dan niet een concrete toegang zal hebben tot de nodige behandelingen en medicatie, in het bijzonder om zijn psychologische problemen te behandelen/onder controle te houden.

Dis is des te schokkend dat, ingeval van stopzetting van zijn medicatie, dit mogelijk de dood tot gevolg zou kunnen hebben voor de Heer I. (...) (zie psychologische attesten).

Duidelijk heeft de verwerende partij geen concrete analyse verricht naar de mogelijkheden van de Macedonische Staat om de Heer I. (...), ingeval van terugkeer, te beschermen, ook tegen hemzelf (zelfmoordhypothese).”

“De Heer I. (...) lijdt echter aan ernstige psychologische stoornissen sinds de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in Macedonië (zie de psychologische en medische attesten, stukken 8 tot 12). Deze certificaten tonen de extreme kwetsbaarheid aan van verzoekers, en in het bijzonder van de Heer I. (...). Zo leest men in de psychologische en medische attesten die neergelegd werden dat de Heer I. (...) reeds verschillende keren zelfmoordpogingen gedaan heeft, lijdt aan extreme angst, slaapstoornissen, vervolgingswaan, enz.

De geneesheren van de Heer I. (...) achten dat deze psychologische aandoeningen te wijten zijn aan de vervolgingsfeiten die de Heer I. (...) gekend heeft in Macedonië en leggen dus een causaal verband tussen de feiten en de psychologische aandoeningen, die niet betwist worden.

Ook de kinderen van de Heer I. (...) zijn extreem kwetsbaar, onder andere door de psychologische toestand van hun vader, maar ook door de traumatische elementen die zij zelf meegemaakt hebben in Macedonië (oorlog, feit dat hun vader opgesloten en geslagen werd, het omgaan met de psychologische problemen van hun vader, zelfmoordpoging van hun vader, enz.).

Verzoekerskoesteren een gegronde vrees ingeval van terugkeer naar Macedonië, daar zij vrezen dat, zonder gepaste medicatie, de Heer I. (...) opnieuw in een staat van depressie zal vallen die zo erg zal zijn dat hij opnieuw zelfmoord zal trachten te plegen.

Zij vrezen inderdaad dat de Heer I. (...) een nieuwe confrontatie met zijn land van herkomst, Macedonië, waarvan sommige onderdanen verantwoordelijk zijn voor zijn trauma, hem fataal zal zijn, gezien de herinneringen weer boven water zullen komen en hij dit potentieel psychologisch niet zal aankunnen. Dit wordt ook objectief bevestigd door de verschillende geneesheren van de Heer I. (...) (stukken 8 tot en met 12).

Dit zou natuurlijk dramatische gevolgen hebben, ook voor de kinderen van de Heer I. (...)."

Verzoekende partijen wijzen op het handboek en de richtlijnen van UNHCR. Tevens verwijzen zij naar een Franstalig arrest van de RvV.

"Zelfs indien het onmogelijk zou zijn om de bron te bepalen die aanleiding gegeven heeft tot de huidige psychologische toestand en kwetsbaarheid van de Heer I. (...) en zelfs indien het onmogelijk zou zijn om te bepalen of de door verzoekers gerelateerde feiten weldegelijk betrekking hebben op de vermeende angst – quod non-, moet vastgesteld worden dat de Heer I. (...) aan psychologische stoornissen lijdt die objectief vastgesteld werden door verschillende geneesheren die de Heer I. (...) al jaren volgen en die verder niet betwist worden door de verwerende partij.

Bovendien zou de Heer I. (...) in het geval van terugkeer naar Macedonië, opnieuw zelfmoord kunnen plegen, wat hij reeds in het verleden gedaan heeft en wat bovendien de trigger was van de vlucht naar België in 2010. Ook deze dramatische mogelijkheid wordt objectief vastgesteld door de geneesheren en kan redelijkerwijs niet uitgesloten worden ingeval van terugkeer naar Macedonië.

Onder deze omstandigheden, impliceert de toestand waarin de Heer I. (...) nu verkeert dat een terugkeer naar Macedonië noodzakelijkerwijs een risico van vervolging impliceert of, op zijn minst, een risico van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, gezien zijn psychologische toestand, ongeacht de origine, dergelijk risico bevat.

Gezien de psychologische toestand van de Heer I. (...), die niet betwist wordt door de tegenpartij, moet het voordeel van twijfel gegund worden aan verzoekers, op straffe van schending van artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980."

3.2. Verzoekende partijen gaan in een tweede middel in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij beroepen zich daarbij op *"de schending van artikelen 48/4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van redelijkheid en zorgvuldigheid, van afdoende motivering en de verplichting om een behoorlijke analyse te verrichten conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen."*

"Opnieuw moet opgemerkt worden dat de verwerende partij, in de bestreden beslissingen, enkel vaststelt dat, in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekers, geen geloof gehecht kon worden aan hun verklaringen en dat verzoekers bijgevolg niet in aanmerking kunnen komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, ongeacht de nieuwe elementen die zij in het kader van hun eigen verzoek hebben neergelegd.

De verwerende partij analyseert bijgevolg niet in concreto welk impact de psychologische stoornissen van de Heer I. (...) zouden kunnen hebben op de familie ingeval van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst van verzoekers en of deze terugkeer een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou brengen (zie arrest van de Raad van State n° 244.033 van 26 maart 2019)."

Verzoekende partijen wijzen op rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

"Het is daarom van wezenlijk belang dat geen beslissing genomen zou worden die zou leiden tot een retrograde maatregel voor de gezondheidstoestand van de Heer I. (...), in schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de impact die dergelijke maatregel ook zou kunnen hebben op de rest van de familie. Een terugkeer naar het land zou noodzakelijkerwijs een maatregel zijn die de fundamentele rechten van verzoekers zou schenden en hen zou plaatsen in een situatie van onmenselijke en vernederende behandelingen, dit gezien de psychologische stoornissen van de Heer I. (...), zijn herhaalde intentie om zelfmoord te plegen en de gevolgen die dergelijk scenario zou hebben op de hele familie van verzoeker. In het arrest M.P. van 24 april 2018 (C-353/16), heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie verder geacht dat het de taak is van de nationale autoriteiten om na te gaan of de verzoeker het risico loopt dat in geval van terugkeer, hem de zorg zou worden onzegd, die passend is om de lichamelijke en geestelijke nawerkingen te behandelen van de foltering door de autoriteiten van dat land. Deze rechtspraak verplicht de verwerende partij om bijkomend te onderzoeken of een kandidaat-vluchteling, die in het verleden slachtoffer werd van foltering door zijn nationale autoriteiten (zoals dit ook hier het geval was), bij terugkeer aangepaste zorg zal krijgen om de lichamelijke en geestelijke gevolgen van de foltering te behandelen.

In casu, zijn verzoekers bijgevolg van mening dat deze zorg hen, vrijwillig of onvrijwillig, geweigerd zal worden.

Om al deze zijn zij van mening dat een terugkeer van Macedonië artikel 48/4 zal schenden."

3.3. Verzoekende partijen gaan in een derde middel in op de noodzaak om rekening te houden met hun bijzondere procedurele noden. Zij beroepen zich in dit kader op "de schending van artikel 48/9 en 62§2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 11 van het Koninklijk besluit van 11.07.2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 2 en 24 van de Richtlijn 2013/32/UE, van 4 en 20 artikel van de Richtlijn 2011/95/UE, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van redelijkheid en zorgvuldigheid, van afdoende motivering en de verplichting om een behoorlijke analyse te verrichten conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen."

Zij vangen hun betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent en op basis van de Procedurerichtlijn, de Kwalificatierichtlijn, het Istanboelprotocol, rechtspraak van het EHRM, de Vreemdelingenwet, het KB van 11 juli 2003 betreffende de procedure voor de DVZ en de motiveringsplicht.

"In casu, achten verzoekers dat helemaal geen rekening gehouden werd met hun kwetsbaarheid, ondanks het feit dat deze kwetsbaarheid ter kennis werd gebracht van Dienst Vreemdelingenzaken en de verwerende partij, dankzij de begeleidende brief (stuk 3) van de raadvrouw van verzoekers. Er moet echter opnieuw opgemerkt worden dat met deze brief, in het kader van huidig verzoek, geen rekening gehouden werd en dat deze brief zelfs niet in het administratief dossier gevoegd werd van verzoekers, ondanks haar belang. De bestreden beslissing vermeldt deze brief niet eens.

Verschillende elementen hadden het echter wel mogelijk gemaakt om met de bijzondere procedurele noden van verzoeker rekening te houden :

- Zo heeft de raadvrouw van verzoekers expliciet verzocht dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekers in het Frans geregistreerd zou worden (zie stukken 3, 5, 6 en 7), gezien de bijzondere procedurele noden van de familie : Mevrouw I. (...) en de kinderen spreken inderdaad Frans (de kinderen spreken zelfs beter Frans dan Albanees) en de familie wordt exclusief gevolgd door Franstalige actoren (psychologische hulp, medische hulp, juridische hulp enz.).

De raadvrouw van verzoeker heeft echter nooit een antwoord gekregen op haar verzoek. Een behandeling in het Frans had echter een betere informatiewisseling mogelijk gemaakt tussen de familie zelf en de actoren die de familie volgen en het CGVS.

- De raadvrouw van verzoekers heeft ook meermaals getracht om met de familie, gezien hun kwetsbaarheid, naar Dienst Vreemdelingenzaken te mogen gaan voor het interview. Dit interview, hoewel geleid door DVZ en niet door het CGVS, is inderdaad van essentieel belang in het kader van een verzoek om internationale bescherming, gezien het CGVS vaak weigeringsbeslissingen neemt op grond van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op DVZ en de verklaringen op het CGVS.

Ook op dit verzoek heeft de raadvrouw van verzoekers geen antwoord gekregen, zodat ze niet eens weet of dit verzoek in aanmerking genomen werd.

De bijzondere procedurele noden van de familie, werden duidelijk niet op concrete en gepaste manier in acht genomen. Verzoekers achten bijgevolg dat met hun kwetsbaarheid en met de psychische stoornissen van de Heer I. (...) geen of alleszins onvoldoende rekening gehouden werd gedurende de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming, opdat deze in optimale omstandigheden geanalyseerd had kunnen worden."

3.4. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.5. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Begeleidende brief van Meester C.V. (...)

4. Mail van Meester V. (...) naar Dienst Vreemdelingenzaken, 16.10.2018

5. Mail van Meester V. (...) naar Dienst Vreemdelingenzaken, 17.10.2018

6. Brief van Meester V. (...) naar Dienst Vreemdelingenzaken, 29.10.2018

7. Brief van Meester V. (...) naar Dienst Vreemdelingenzaken, 2.11.2018
8. Attest van Dr S. (...), psychiater, van 18.04.2018
9. Attest van Dr S. (...), psychiater, van 29.11.2017
10. Attest van Dr S. (...), psychiater, van 21.03.2019
11. Attest van Dr P. (...), huisarts, van 26.09.2018
12. Attest van Dr P. (...), huisarts, van 28.03.2019".

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft twee medische attesten. Het eerste attest is een attest van Constats ASBL van 30 januari 2020 en het tweede is een attest van Dr. S. van 17 oktober 2019.

In het attest van Constats wordt gesteld dat de letsels en psychische toestand van de vader van verzoekende partijen (zeer) compatibel zijn met zijn relaas. Verzoekende partijen wijzen in dit kader op rechtspraak van de RvV.

4.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de onderhavige procedure internationale bescherming, rekening houdend met hun bijzondere procedurele noden, in het Frans diende en dient te geschieden.

Verzoekende partijen kunnen in hun betoog dienaangaande echter niet worden gevolgd. Dat verzoekende partijen en hun familie het Frans beter machtig zijn dan het Nederlands, kan vooreerst geenszins worden gezien als een bijzondere procedurele nood in hunner hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen verwijzen in het verzoekschrift voorts weliswaar naar een aantal brieven van hun advocaat, doch hieruit blijkt dat hun advocaat enerzijds verzocht om de procedure in het Frans te laten geschieden doch anderzijds vroeg om de bijstand van een tolk Albanees. Blijkens hun bijlagen 26, opgenomen in de administratieve dossiers, verklaarden de beide verzoekende partijen in dit kader bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming op 17 oktober 2018 duidelijk tijdens het onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Albanees beheerst.

Dient te dezen te worden gewezen op de inhoud van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 51/4, § 2, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde wanneer de vreemdeling verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en de instanties. Verzoekende partijen werden er, nadat zij verklaarden dat zij tijdens het onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming de bijstand verzochten van een tolk Albanees, van in kennis gesteld dat de taal waarin hun verzoek om internationale bescherming zou worden onderzocht het Nederlands was.

Verzoekende partijen beperken zich inzake het voorgaande bovendien tot de algemene bewering dat een behandeling in het Frans een betere informatiewisseling had mogelijk gemaakt. Zij laten na dit ook maar enigszins uit te werken of onderbouwen en tonen niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun onderhavige verzoek om internationale bescherming.

5.2. Verzoekende partijen stellen verder dat de DVZ had moeten toestaan dat zij bij de DVZ door hun advocaat werden bijgestaan.

Op welke wettelijke basis of bepaling zij zich baseren om aanspraak te maken op een recht op bijstand door een advocaat tijdens het gehoor bij de DVZ, kan daarbij echter niet worden ingezien en wordt door hen niet aangegeven. Noch de Vreemdelingenwet, noch het door hen aangehaalde KB van 11 juli 2003, bevat enige bepaling die voorziet in de mogelijkheid zich bij de DVZ te laten bijstaan door een advocaat.

In zoverre de advocaat van verzoekende partijen in dit kader in een schrijven aan de DVZ gewag maakte van het arrest *Salduz* van het EHRM, kan voorts worden opgemerkt dat door verzoekende partijen niet wordt uitgewerkt en evenmin kan worden ingezien hoe of waarom deze rechtspraak in deze, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, van toepassing zou (kunnen) zijn.

Dient in dit kader verder te worden opgemerkt dat het de taak is van verzoekende partijen om hun verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en, zo zij dit wensen, zich te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Uit het dossier blijkt in dit kader weliswaar dat de advocaat van verzoekende partijen voorafgaand en per schrijven aan de DVZ verzocht om verzoekende partijen te mogen vergezellen tijdens hun gehoor bij de DVZ, doch hieruit blijkt nergens dat deze advocaat, hoewel deze duidelijk op de hoogte was van het ogenblik waarop verzoekende partijen zich voor hun gehoor dienden aan te melden bij de DVZ, zich samen met hen aanbood bij de DVZ. Voorts blijkt uit het dossier niet dat verzoekende partijen – al dan niet omwille van de afwezigheid van hun advocaat – enig bezwaar zouden hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ.

Bovendien laten verzoekende partijen andermaal na om verdere duiding te verschaffen. Zij tonen niet concreet aan dat, waar of op welke wijze de afwezigheid van hun advocaat bij de DVZ van invloed zou zijn geweest op de weergave van hun gezegden aldaar. Evenmin tonen zij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

5.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

5.4. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich in het onderhavige verzoekschrift niet dienstig op de aangevoerde schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en van artikel 11 van het KB van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

5.5. Waar verzoekende partijen verwijzen naar enkele artikelen van de Richtlijn 2011/95/EU, dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

5.6. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van een aantal bepalingen van Richtlijn 2013/32/EU, kan voorts worden opgemerkt dat deze bepalingen een aantal verplichtingen opleggen aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden herhaald dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële

interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoekende partijen aangehaalde bepalingen verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC51K2478/001, 15).

5.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor internationale bescherming voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

5.8. De voormelde redenering kan eveneens worden gevolgd waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De inhoud van deze bepaling ligt immer volledig in lijn met de inhoud van artikel 3 van het EVRM.

5.9. Artikel 23 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe dit artikel zou kunnen zijn geschonden door de bestreden beslissingen die dateren van 26 maart 2019, kan dan ook niet worden ingezien en wordt door verzoekende partijen niet uitgewerkt. Ook deze schending wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

5.10. Verzoekende partijen wijzen voorts op het principe van de gezinseenheid en stellen dat deze centraal zou staan in de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Zij betogen dat zij hun vader hier niet alleen kunnen achterlaten met zijn psychische problemen.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat uit arrest nr. 232 610 van 14 februari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat geen van de ouders van verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toekenning van internationale bescherming. Hoe het principe van de gezinseenheid in hoofde van verzoekende partijen aanleiding zou kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming kan dan ook niet worden ingezien.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat op basis van voormeld gegeven hoe dan ook geen internationale bescherming kan worden verleend aan verzoekende partijen. Het doel van het verzoek om internationale bescherming bestaat er immers geenszins uit om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

5.11. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

5.12. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht gesteld wordt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Macedonië (dat sinds 12 februari 2019 officieel de Republiek Noord-Macedonië heet) vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast en rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

(...)

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 februari 2019 werd Macedonië (dat sinds 12 februari 2019 officieel de Republiek Noord-Macedonië heet) vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast en rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekende partijen nog steeds is opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

5.13. In de bestreden beslissingen wordt omtrent de psychische en medische problemen van de vader van verzoekende partijen gemotiveerd:

“U haalde aan dat de voornaamste reden waarom u niet naar Macedonië kan terugkeren de medische problemen van uw vader zijn, die hij heeft sinds hij in 2001 geslagen werd. Hij is nerveus en depressief en zou een terugkeer mentaal niet aankunnen (CGVS p. 5-6, 7, 9). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 21 februari 2011 oordeelde dat aan de beweerde vervolgingsfeiten uw ouders geen geloof kan worden gehecht. Er werden immers fundamentele tegenstrijdigheden waargenomen in de verklaringen van uw ouders en bovendien legden zij geen enkel begin van bewijs neer van de fysieke letsels die uw vader zou overgehouden hebben aan de mishandelingen over zijn behandeling daarvoor in Macedonië. Uw ouders dienden tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen cassatieberoep in. Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. U haalde zelf geen elementen aan die vastgestelde beoordeling kunnen wijzigen. U baseerde u voor uw relaas betreffende de geweldincidenten van uw vader immers louter op wat u van uw moeder had vernomen in België (CGVS I p. 5). Er dient dan ook besloten te worden dat de mentale problemen van uw vader, die an sich niet in twijfel getrokken worden, van louter medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uw vader dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekende partijen voeren in het onderhavige verzoekschrift een omstandig betoog omtrent de medische en psychische problemen van hun vader, de invloed van deze problemen (en vertaalproblemen) op het verloop van het eerste verzoek om internationale bescherming van hun ouders, het gegeven dat deze problemen en de ter staving daarvan neergelegde attesten voor hun ouders nieuwe elementen uitmaken, het feit dat hun ouders daarom opnieuw gehoord hadden moeten worden en het gegeven dat er in Noord-Macedonië voor hun vader geen of onvoldoende toegang zou zijn tot de nodige medische zorgen.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt echter dat verzoekende partijen in dit kader geen andere argumenten en elementen aanvoeren doch zich integendeel in rechte en in feite integraal beroepen op dezelfde feiten, middelen, argumenten en elementen als deze die door hun ouders werden aangevoerd in het kader van het beroep dat hun ouders indienden bij de Raad. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 231 357.

Bij arrest nr. 232 610 van 14 februari 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd inzake het beroep van de ouders van verzoekende partijen geoordeeld als volgt:

“1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van I.S. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Macedonisch staatsburger van Albanese origine en bent u afkomstig uit Kumanovo. U kwam in augustus 2010 naar België samen met uw echtgenote R.I. (...) (O.V. 6.671.994) en uw kinderen B.I. (...) (O.V. 8.725.177) en B.I. (...) (O.V. 8.725.168), die toen nog minderjarig waren. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 18 augustus 2010. Daarbij verklaarde u dat u in mei 2001 samen met uw gezin ten gevolge van de oorlog in Macedonië naar Kosovo trok. Uw echtgenote sprak aan de Kosovaarse grens met een journalist van RTK (Kosovaarse televisie) over de mishandelingen die ze gezien had in Macedonië. Het interview werd die dag nog op televisie uitgezonden. Na een week keerden jullie terug naar Macedonië waar jullie bij een oom van u zouden intrekken. Onderweg in Macedonië werd u aangehouden door de politie op een controlepost. Uw echtgenote en uw kinderen mochten verdergaan. Jullie vermoedden dat uw aanhouding te maken heeft met het interview van uw echtgenote voor de Kosovaarse televisie. U werd geslagen door de agenten en na enkele uren vond uw familie u op straat. Sindsdien had u hoofdpijn en mentale problemen. U ging verschillende malen naar de artsen in Macedonië, maar u werd nooit op afdoende wijze geholpen. Op 22 november 2010 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van u en uw echtgenote. Er werd immers geen geloof gehecht aan de door u en uw echtgenote aangehaalde vluchtmotieven. Op 21 februari 2011 werd deze beslissing gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 17 oktober dienden u en uw echtgenote een volgend verzoek in, zonder België te hebben verlaten. In het kader van uw huidige verzoek beweerde u dat u niet weet om welke reden u een volgend verzoek indiende. U herhaalde dat u tijdens de oorlog geslagen bent. Uw echtgenote verklaarde in verband met uw motieven dat u nog steeds ziek bent. In het kader van uw huidig verzoek legde ook uw advocaat, meester V. (...) loco meester v.H. (...), een begeleidend schrijven neer, waarin gemotiveerd wordt om welke redenen jullie relaas toch geloofwaardig is en om welke redenen jullie internationale bescherming moeten krijgen.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgegeven op 9 maart 2010.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat, ofschoon de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde geen sprake is van bijzondere procedurele noden, het Commissariaat-generaal vaststelde dat er wat u betreft wel degelijk bijzonder procedurele noden worden aangenomen. Meer bepaald blijkt uit de door u neergelegde attesten van psychiater S. (...) dat u lijdt aan een paranoïde post-traumatische depressie. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd bij de beoordeling van uw verzoek ook rekenen gehouden met de verklaringen van uw echtgenote, I.R. (...), en de bemerkingen van uw advocaat, meester V. (...) loco meester v.H. (...), betreffende uw asielmotieven. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden.

Uit uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven zoals uiteengezet door uw echtgenote I.R. (...) in het kader van haar volgend verzoek tot internationale bescherming, namelijk het door u ondergane geweld tijdens de oorlog in Macedonië en uw gezondheidsproblemen.

Er werd evenwel besloten dat haar verzoek niet ontvankelijk is. De beslissing inzake haar volgend verzoek tot internationale bescherming luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3

of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In casu moet vooreerst worden beklemtoond dat uw eerste verzoek werd afgesloten met arrest nr. 56367 van 21 februari 2011. U diende tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen cassatieberoep in. Derhalve geniet dit arrest kracht van gewijsde. Het arrest besluit dat aan de beweerde vervolgingsfeiten van u en uw echtgenoot geen geloof kan worden gehecht. Er werden immers fundamentele tegenstrijdigheden waargenomen in de verklaringen van u en uw echtgenoot en bovendien legden jullie geen enkel begin van bewijs neer van de fysieke letsels die uw echtgenoot zou overgehouden hebben aan de mishandelingen over zijn behandeling daarvoor in Macedonië.

U en uw advocaat deden weliswaar een poging om de motieven in de bestreden beslissing die in het kader van het eerste verzoek van u en uw echtgenoot werden genomen te weerleggen. Zo werden de vastgestelde tegenstrijdigheden toegeschreven aan vertaalproblemen. U zou nu pas, na een vertaling van de gehoorverslagen naar het Frans, kennis hebben van de inhoud van deze verslagen (document 3 in uw administratieve dossier p. 8, schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 8). Deze laattijdige post factum toeschrijving aan vertaalfouten kan echter geenszins worden weerhouden. Er is geen enkele reden die erop wijst dat jullie ten tijde van de eerste procedure geen vertaling van het gehoorverslag konden aanschaffen die jullie in staat stelde de inhoud ervan te begrijpen. Daarenboven werden jullie ook bij jullie eerste verzoek bijgestaan door een advocaat die jullie belangen behartigde en de proceduretaal machtig was. Noch tijdens de procedure op het Commissariaat-generaal, noch bij de beroepsprocedure werd melding gemaakt van vertaalproblemen. Daarenboven worden de door u aangehaalde vertaalfouten ontkracht door de gehoorverslagen van jullie eerste verzoek. Zo beweerde u dat tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal inzake uw eerste verzoek genoteerd werd dat uw echtgenoot hartproblemen heeft, terwijl hij problemen had ter hoogte van zijn hoofd sinds hij geslagen werd in Macedonië. Echter, in de notities van het persoonlijk onderhoud van uw eerste procedure is nergens sprake van hartproblemen en werd de hoofdpijn van uw echtgenoot wel degelijk besproken (CGVS 1e verzoek echtgenoot p. 3, 4, 5, 6, CGVS 1e verzoek p. 2, 3, 4, 6). Uw verklaring dat de gezondheidsproblemen van uw echtgenoot toentertijd verkeerd vertaald waren, kan dan ook niet worden weerhouden. Er zijn dan ook geen redenen om aan de betrouwbaarheid van de notities van het persoonlijk onderhoud van jullie eerste verzoek te twifelen.

Daarnaast merkte uw raadsman op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten waren aan de stressvolle situatie waarin uw echtgenoot zich toentertijd bevond, alsook aan zijn mentale problemen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 7-8, p. 16-19). Hierbij aansluitend stelde uw raadsman dat uw echtgenoot nog niet opgevolgd werd door een psychiater, waardoor er bij zijn eerste verzoek geen rekening werd gehouden met zijn psychologische toestand (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 9-11). In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenoot toentertijd wel degelijk al naar de centrumarts gegaan was en bovendien aanhaalde een afspraak te hebben met de psychiater enkele dagen na het onderhoud op het Commissariaat-generaal. Hierbij werd nadrukkelijk aan uw echtgenoot en zijn raadsman verzocht documenten betreffende zijn mentale problemen binnen te brengen (CGVS 1e verzoek echtgenoot p. 7). Bovendien verklaarde uw advocaat destijds dat hij informatie zou opvragen in verband met de gezondheidstoestand van uw echtgenoot en dat hij bij een psycholoog of psychiater zou navragen of de toestand van uw echtgenoot een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen (CGVS 1e verzoek p. 8). Noch bij de procedure van het Commissariaat-generaal, noch bij de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd echter dergelijke medische informatie toegevoegd. Dat jullie nu, jaren na datum, attesten neerleggen van een psychiater waaruit blijkt dat uw echtgenoot actueel lijdt aan een post-traumatische paranoïde depressie met suïcidale neigingen, kan dan ook geenszins volstaan als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden ten tijde van jullie eerste verzoek. Bovendien blijkt uit de neergelegde attesten geenszins wanneer deze problemen voor het eerst werden gediagnosticeerd of hoelang uw echtgenoot al in behandeling is. Er dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave van een bepaald ziektebeeld bevat dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van jullie relaas niet herstellen. Daar bij uw eerste verzoek geen geloof gehecht werd aan het feit dat uw echtgenoot in 2001 geslagen werd door Albanezen, kan bijgevolg logischerwijze evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat er een causaal verband is tussen deze gezondheidsproblemen en dit incident (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 15, schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 7, p. 22-23).

U voegde hier –in het kader van uw huidige verzoek - aan toe dat uw echtgenoot nog steeds ziek is en intussen ook hartproblemen heeft (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 15, document

8 in uw administratieve dossier p. 12). Uw advocaat merkte hierbij op dat uw partner in Macedonië geen afdoende toegang zou hebben tot de gezondheidszorg omdat hij tot de Albanese minderheidsgroep behoort (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 30). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat etnische Albanezen dezelfde rechten genieten inzake toegang tot de gezondheidszorg als Slavische Macedoniërs. In verband met het door uw advocaat bijgevoegde rapport van de World Health Organisation over de mentale gezondheidszorg in Macedonië, uitgegeven in 2009, dient te worden opgemerkt dat deze info gedateerd is en dat het hoe dan ook niet volstaat te verwijzen naar algemene informatie doch dat in concreto dient te worden aangetoond waarom iemand geen afdoende toegang zou hebben tot de gezondheidszorg, wat in casu niet wordt gemotiveerd. In dit verband kan er nogmaals op gewezen worden dat de verklaringen van u en uw echtgenoot betreffende zijn toegang tot de gezondheidszorg in Macedonië dermate tegenstrijdig waren dat hieraan geen geloof gehecht kon worden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het loutere feit dat uw echtgenoot te kampen heeft met gezondheidsproblemen, zoals gestaafd wordt door de attesten van de psychiater en de endocrinoloog, op zich op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ook stelde uw advocaat dat de tegenstrijdigheden onbeduidende elementen betrof die, zelfs al zouden de tegenstrijdige elementen op zich ongeloofwaardig bevonden worden, het bestaan van de vrees op zich niet konden ondermijnen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 23). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde echter dat de vaststellingen in de beslissing 'pertinent, want betrekking hebbend op de kern van het asielrelaas, en draagkrachtig, want van aard om de geloofwaardigheid van het relaas volledig te ondermijnen, worden bevonden' (arrest 56367 d.d. 21 februari 2011 p. 4).

Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat bovenvermelde opmerkingen van u en uw advocaat die pogen de motieven in de bestreden beslissing die in het kader van jullie eerste verzoek werden genomen, te weerleggen, niet dienstig zijn in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming. U kan de mogelijkheid om een volgend verzoek in te dienen immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Het CGVS herhaalt en benadrukt dienaangaande dat er u geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en dat de beoordeling ervan vaststaat, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Bij uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken komt u immers niet verder dan te volharden dat uw man in Macedonië geslagen werd (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 15). Dat u bij uw huidig verzoek een uitgebreide en gedetailleerde geschreven uiteenzetting van de gebeurtenissen toevoegt (document 8 in uw administratieve dossier, schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 7), draagt niets bij tot de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, daar dit geenszins beschouwd kan worden als een objectieve bron van informatie die geen ander licht kan werpen op de appreciatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake jullie eerste verzoek.

Verder stelde u dat uw kinderen intussen geïntegreerd zijn in België en hier school volgden en dat zij niet naar Macedonië willen terugkeren (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 22). In uw geschreven uiteenzetting stelde u eveneens dat uw echtgenoot niet in staat is om te werken en dat de sociale zorg in Macedonië niet afdoende is; dat u geen werk zou kunnen zoeken omdat u voor uw echtgenoot zou moeten zorgen en dat ook uw kinderen niet gemakkelijk werd zouden vinden in Macedonië (document 8 in uw administratieve dossier p. 13). Ook uw advocaat argumenteerde dat jullie geen band meer hebben met Macedonië omdat jullie al sinds 2010 in België zijn (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 6, 19). Er dient te worden vastgesteld dat deze motieven geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Voorts verwees u naar de gevechten tussen de Albanezen en de Macedoniërs in Kumanovo in 2015 (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 18, document 8 in uw administratieve dossier p. 12). In dit verband dient te worden aangestipt dat het Commissariaat-generaal erkent dat er spanningen tussen beide bevolkingsgroepen bestaan - die soms uitmonden in fysiek geweld met zeer sporadisch dodelijke slachtoffers aan beide zijden -, maar oordeelt dat deze spanningen geenszins van die aard en draagwijdte zijn om te kunnen besluiten dat Macedonië aan de vooravond van een (nieuw(e)) gewapend

conflict/oorlog zou staan. Het Commissariaat-generaal beschikt niet over algemeen bekende informatie waaruit zou blijken dat de actuele situatie in Macedonië in het algemeen, en in Kumanovë in het bijzonder, er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook hypothetisch van aard en worden geenszins gesteund door afdoende concrete feiten en/of elementen in uw land van herkomst. Een loutere verwijzing naar de algemene gebeurtenissen van mei 2015 volstaat immers niet om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst zou worden vervolgd of dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas en uw intussen al jarenlange verblijf in België in gebreke.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat u en uw gezinsleden het vluchtelingenstatuut moeten toegekend krijgen omdat jullie behoren tot de Albanese minderheidsgroep in Macedonië (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 19, 30-32, 38), dient opgemerkt te worden dat de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aantoonde dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder de etnische Albanese die ongeveer 25% van de totale bevolking van Macedonië uitmaken, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Illustratief in dit verband is dat in maart 2018 een nieuwe wet inzake het gebruik van de Albanese taal werd aangenomen waarmee het gebruik van het Albanees als officiële taal wordt uitgebreid naar het hele Macedonische grondgebied. Overigens kan ook worden verwezen naar de participatie van een van de grootste etnisch Albanese partijen in Macedonië, de BDI (Bashkimi Demokratik për Integritet, Democratische Eenheid voor Integratie), op de hoogste politieke niveaus.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat in ondergeschikte mate het subsidiaire beschermingsstatuut aan uw familie moet worden toegekend, dient opgemerkt te worden dat de door haar aangehaalde argumenten niet kunnen worden weerhouden. Zo werd gesteld dat er een kans bestaat dat uw echtgenoot bij een terugkeer opnieuw het slachtoffer zou worden van geweld en foltering omdat zijn geweldplegers van destijds wraak zouden willen plegen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 35). Hieraan kan echter logischerwijze geen geloof gehecht worden, daar aan de initiële geweldplegingen evenmin geloof gehecht wordt. Om diezelfde reden vervalt het argument van uw advocaat dat de subsidiaire bescherming moet worden toegekend aan uw echtgenoot omdat hij geen toegang zou hebben tot adequate zorg als slachtoffer van folteringen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 36-38).

Aangaande de bemerking van uw advocaat dat Macedonië in het geval van uw familie niet beschouwd kan worden als een veilig land, gezien zijn kwetsbare profiel ten gevolge van de folteringen die uw echtgenoot onderging en gezien zijn psychologische problemen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 14-16), dient te worden opgemerkt dat dit niet relevant is voor de beoordeling van uw verzoek,

daar het feit of Macedonië al dan niet een veilig land is niets verandert aan de appreciatie dat geen geloof gehecht wordt aan jullie asielmotieven.

De opmerking van uw advocaat betreffende de eenheid van familie, waarin gemotiveerd wordt dat aan zowel u als aan uw kinderen internationale bescherming moet worden toegekend door jullie familieband met uw echtgenoot (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018, p. 19-21), is geen relevante bijdrage daar ook aan uw echtgenoot internationale bescherming wordt geweigerd. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat ook inzake het eerste verzoek van uw zoon B. (...) en uw dochter B. (...) een weigeringsbeslissing werd genomen.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat aan het verzoek van uw advocaat om Frans te selecteren als proceduretaal, ofschoon het Nederlands de proceduretaal was bij jullie eerste verzoek, niet kan worden voldaan. Het gebruik van de talen in de rechtspleging staat niet ter vrije keuze van de partijen maar wordt op dwingende wijze geregeld, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het onderzoek van een volgend verzoek in dezelfde proceduretaal gevoerd dient te worden als de proceduretaal van het eerste verzoek, in casu het Nederlands. De opmerking van uw advocaat dat u en uw specifieke procedurele noden hebben aangezien zij reeds zeven jaar in het Franstalige gedeelte van het land wonen en Franse lessen gevolgd hebben, kan niet worden weerhouden, temeer daar uw advocaat eveneens vraagt om een Albanese tolk bij een eventueel onderhoud (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018, p. 3).

Ook de door u en uw advocaat neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie inzake jullie eerste verzoek kunnen wijzigen. De paspoorten van u, uw echtgenoot en uw kinderen werden reeds bij jullie eerste verzoek neergelegd. De geboorteaktes van u, uw echtgenoot en uw kinderen, staven louter jullie identiteit en herkomst, dewelke niet in vraag gesteld worden. De vertaling naar het Frans van de gehoorverslagen en de beslissingen van het Commissariaat-generaal in het kader van jullie eerste verzoek en de bijgevoegde synthese van de argumenten van het Commissariaat-generaal bevatten geen nieuwe informatie die niet reeds in jullie administratieve dossier aanwezig was, daar de originele stukken in het Nederlands werden toegevoegd. De artikelen uit ACAT betreffende de gevolgen van folteringen zijn niet relevant aangezien geen geloof gehecht wordt aan de door jullie beweerde ondergane folteringen van uw echtgenoot. De progressierapporten van de Europese Commissie van het rapport over Macedonië uit 2011 en 2012, het jaarrapport van de ombudsman van Macedonië uit 2011, het fragment uit het EASO rapport over asielaanvragen uit de westelijke Balkan, het artikel uit L' Europe des Libertés betreffende de situatie van Albanen in Macedonië van jaargang 2006-2007, het Human Rights Report van Macedonië uit 2017 en het artikel over Albanen in Macedonië van op de website van Minority Rights group bevatten allemaal (vaak gedateerde) algemene info over de situatie in het land van herkomst die geenszins in concrete aantoon dat er betreffende u of uw echtgenoot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig zou zijn. Daarenboven kan het verwijzen naar algemene info geenszins de geloofwaardigheid van het relaas van u en uw echtgenoot herstellen. De artikelen van Annals of Global Health en The EPMA Journal betreffende de behandeling van diabetes in Macedonië zijn niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De overige door uw advocaat neergelegde documenten werden reeds in de motivering hierboven besproken.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen "

Bijgevolg dient ook uw volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard te worden.

Het door u neergelegde paspoort verandert niets aan bovenstaande appreciatie, daar dit reeds werd neergelegd bij uw eerste verzoek en aldus geen nieuw element betreft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van I.R. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Macedonisch staatsburger van Albanese origine en bent u afkomstig uit Kumanovo. U kwam in augustus 2010 naar België samen met uw echtgenoot S.I. (...) (O.V. 6.671.994) en uw kinderen B.I. (...) (O.V. 8.725.177) en B.I. (...) (O.V. 8.725.168), die toen nog minderjarig waren. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 18 augustus 2010. Daarbij verklaarde u dat u in mei 2001 samen met uw gezin ten gevolge van de oorlog in Macedonië naar Kosovo trok. U sprak aan de Kosovaarse grens met een journalist van RTK (Kosovaarse televisie) over de mishandelingen die u gezien had in Macedonië. Het interview werd die dag nog op televisie uitgezonden. Na een week keerden jullie terug naar Macedonië waar jullie bij een oom van uw echtgenoot zouden intrekken. Onderweg in Macedonië werd uw echtgenoot aangehouden door de politie op een controlepost. U en uw kinderen mochten verdergaan. Jullie vermoedden dat zijn aanhouding te maken heeft met uw interview voor de Kosovaarse televisie. Uw echtgenoot werd geslagen door de agenten en na enkele uren vonden jullie hem op straat. Sindsdien had uw echtgenoot hoofdpijn en mentale problemen. Jullie gingen verschillende malen naar de artsen in Macedonië, maar uw echtgenoot werd nooit op afdoende wijze geholpen. Op 22 november 2010 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van u en uw echtgenoot. Er werd immers geen geloof gehecht aan de door u en uw echtgenoot aangehaalde vluchtmotieven. Op 21 februari 2011 werd deze beslissing gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 17 oktober 2018 dienden u en uw echtgenoot een volgend verzoek in, zonder België te hebben verlaten. In het kader van uw huidige verzoek beweerde u dat uw echtgenoot nog steeds ziek is. U verwees hierbij naar de mentale problemen die hij heeft sinds hij geslagen werd in Macedonië en voegde hieraan toe dat hij eveneens hartproblemen heeft sinds 2012. Voorts verwees u naar de geweldincidenten in Kumanovo in 2015, waarbij er gevechten waren tussen Macedonische militairen en Albanezen. U vreest bij een terugkeer slachtoffer te worden bij het conflict tussen de Albanezen en de Macedoniërs in Macedonië. Ook haalde u aan dat uw kinderen intussen geïntegreerd zijn in België en niet naar Macedonië willen terugkeren. In het kader van uw huidig verzoek legde ook uw advocaat, meester V. (...) loco meester v.H. (...), een begeleidend schrijven neer, waarin gemotiveerd wordt om welke redenen jullie relaas toch geloofwaardig is en om welke redenen jullie internationale bescherming moeten krijgen.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgegeven op 11 augustus 2010. Als bijlage bij het schrijven van uw advocaat werden nog de volgende documenten neergelegd ter staving van uw relaas: een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van uw kinderen, uitgegeven op 10 augustus 2010; een kopie van de geboorteaktes van u, uw echtgenoot en uw beide kinderen, uitgereikt op 26 mei 2016; een geschreven uiteenzetting van uw hand betreffende uw vorige procedures en uw asielmotieven; de Franse vertaling van de gehoorverslagen en beslissingen van het Commissariaat-generaal van u en uw echtgenoot in het kader van jullie eerste verzoek met bijgevoegd een synthese van de motieven van het Commissariaat-generaal; een verklaring van de psychiater die uw echtgenoot behandelt in verband met zijn toestand gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 29 november 2017; een attest van de psychiater waaruit blijkt dat uw echtgenoot een post-traumatische, paranoïde depressie heeft, d.d. 18 april 2018; een medisch verslag van de endocrinoloog betreffende de diabetes type twee van uw echtgenoot, d.d. 7 februari 2017; twee artikelen betreffende de consequenties van folteringen van ACAT (Actions des Chrétiens pour l'Abolition de la Torture), een rapport van de World Health Organisation betreffende het mentale gezondheidssysteem in Macedonië uit 2009; het progressierapport van Macedonië uitgebracht door de Europese Commissie van het werkjaar 2011-2012 en 2012-2013; het jaarrapport van de Ombudsman van Macedonië van 2011; een artikel van Annals of Global Health betreffende de behandeling van diabetes in Macedonië uit 2015; een artikel van The EPMA Journal betreffende de uitdagingen voor de behandeling van diabetes in Macedonië, uitgegeven op 11 februari 2014; een paragraaf uit het EASO rapport over asielaanvragen uit de westelijke Balkan betreffende de situatie van Albanezen in Macedonië uitgegeven in 2014; een artikel van L'Europe des Libertés over de situatie van Albanezen in Macedonië uitgegeven in 2005-2006; het rapport van het Department of State van de Verenigde Staten over mensenrechten in Macedonië, uitgegeven in 2017; en het rapport van Minority Rights Group International betreffende Albanezen in Macedonië, uitgegeven in 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In casu moet vooreerst worden beklemtoond dat uw eerste verzoek werd afgesloten met arrest nr. 56367 van 21 februari 2011. U diende tegen het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen cassatieberoep in. Derhalve geniet dit arrest kracht van gewijsde. Het arrest besluit dat aan de beweerdte vervolgingsfeiten van u en uw echtgenoot geen geloof kan worden gehecht. Er werden immers fundamentele tegenstrijdigheden waargenomen in de verklaringen van u en uw echtgenoot en bovendien legden jullie geen enkel begin van bewijs neer van de fysieke letsels die uw echtgenoot zou overgehouden hebben aan de mishandelingen over zijn behandeling daarvoor in Macedonië.

U en uw advocaat deden weliswaar een poging om de motieven in de bestreden beslissing die in het kader van het eerste verzoek van u en uw echtgenoot werden genomen te weerleggen. Zo werden de vastgestelde tegenstrijdigheden toegeschreven aan vertaalproblemen. U zou nu pas, na een vertaling van de gehoorverslagen naar het Frans, kennis hebben van de inhoud van deze verslagen (document 3 in uw administratieve dossier p. 8, schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 8). Deze laattijdige post factum toeschrijving aan vertaalfouten kan echter geenszins worden weerhouden. Er is geen enkele reden die erop wijst dat jullie ten tijde van de eerste procedure geen vertaling van het gehoorverslag konden aanschaffen die jullie in staat stelde de inhoud ervan te begrijpen. Daarenboven werden jullie ook bij jullie eerste verzoek bijgestaan door een advocaat die jullie belangen behartigde en de proceduretaal machtig was. Noch tijdens de procedure op het Commissariaat-generaal, noch bij de beroepsprocedure werd melding gemaakt van vertaalproblemen. Daarenboven worden de door u aangehaalde vertaalfouten ontkracht door de gehoorverslagen van jullie eerste verzoek. Zo beweerde u dat tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal inzake uw eerste verzoek genoteerd werd dat uw echtgenoot hartproblemen heeft, terwijl hij problemen had ter hoogte van zijn hoofd sinds hij geslagen werd in Macedonië. Echter, in de notities van het persoonlijk onderhoud van uw eerste procedure is nergens sprake van hartproblemen en werd de hoofdpijn van uw echtgenoot wel degelijk besproken (CGVS 1e verzoek echtgenoot p. 3, 4, 5, 6, CGVS 1e verzoek p. 2, 3, 4, 6). Uw verklaring dat de gezondheidsproblemen van uw echtgenoot toentertijd verkeerd vertaald waren, kan dan ook niet worden weerhouden. Er zijn dan ook geen redenen om aan de betrouwbaarheid van de notities van het persoonlijk onderhoud van jullie eerste verzoek te twifelen.

Daarnaast merkte uw raadsman op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten waren aan de stressvolle situatie waarin uw echtgenoot zich toentertijd bevond, alsook aan zijn mentale problemen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 7-8, p. 16-19). Hierbij aansluitend stelde uw raadsman dat uw echtgenoot nog niet opgevolgd werd door een psychiater, waardoor er bij zijn eerste verzoek geen rekening werd gehouden met zijn psychologische toestand (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 9-11). In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit jullie verklaringen blijkt dat uw echtgenoot toentertijd wel degelijk al naar de centrumarts gegaan was en bovendien aanhaalde een afspraak te hebben met de psychiater enkele dagen na het onderhoud op het Commissariaat-generaal. Hierbij werd nadrukkelijk aan uw echtgenoot en zijn raadsman verzocht documenten betreffende zijn mentale problemen binnen te brengen (CGVS 1e verzoek echtgenoot p. 7). Bovendien verklaarde uw advocaat destijds dat hij informatie zou opvragen in verband met de gezondheidstoestand van uw echtgenoot en dat hij bij een psycholoog of psychiater zou navragen of de toestand van uw echtgenoot een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen (CGVS 1e verzoek p. 8). Noch bij de procedure van het Commissariaat-generaal, noch bij de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd echter dergelijke medische informatie toegevoegd. Dat jullie nu, jaren na datum, attesten neerleggen van een psychiater waaruit blijkt dat uw echtgenoot actueel lijdt aan een post-traumatische paranoïde depressie met suïcidale neigingen, kan dan ook geenszins volstaan als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden ten tijde van jullie eerste verzoek. Bovendien blijkt uit de neergelegde attesten geenszins wanneer deze problemen voor het eerst werden gediagnosticeerd of

hoelang uw echtgenoot al in behandeling is. Er dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave van een bepaald ziektebeeld bevat dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van jullie relaas niet herstellen. Daar bij uw eerste verzoek geen geloof gehecht werd aan het feit dat uw echtgenoot in 2001 geslagen werd door Albanezen, kan bijgevolg logischerwijze evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat er een causaal verband is tussen deze gezondheidsproblemen en dit incident (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 15, schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 7, p. 22-23).

U voegde hier –in het kader van uw huidige verzoek - aan toe dat uw echtgenoot nog steeds ziek is en intussen ook hartproblemen heeft (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 15, document 8 in uw administratieve dossier p. 12). Uw advocaat merkte hierbij op dat uw partner in Macedonië geen afdoende toegang zou hebben tot de gezondheidszorg omdat hij tot de Albanese minderheidsgroep behoort (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 30). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat etnische Albanezen dezelfde rechten genieten inzake toegang tot de gezondheidszorg als Slavische Macedoniërs. In verband met het door uw advocaat bijgevoegde rapport van de World Health Organisation over de mentale gezondheidszorg in Macedonië, uitgegeven in 2009, dient te worden opgemerkt dat deze info gedateerd is en dat het hoe dan ook niet volstaat te verwijzen naar algemene informatie doch dat in concreto dient te worden aangetoond waarom iemand geen afdoende toegang zou hebben tot de gezondheidszorg, wat in casu niet wordt gemotiveerd. In dit verband kan er nogmaals op gewezen worden dat de verklaringen van u en uw echtgenoot betreffende zijn toegang tot de gezondheidszorg in Macedonië dermate tegenstrijdig waren dat hieraan geen geloof gehecht kon worden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het loutere feit dat uw echtgenoot te kampen heeft met gezondheidsproblemen, zoals gestaafd wordt door de attesten van de psychiater en de endocrinoloog, op zich op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ook stelde uw advocaat dat de tegenstrijdigheden onbeduidende elementen betrof die, zelfs al zouden de tegenstrijdige elementen op zich ongeloofwaardig bevonden worden, het bestaan van de vrees op zich niet konden ondermijnen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 23). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde echter dat de vaststellingen in de beslissing 'pertinent, want betrekking hebbend op de kern van het asielrelaas, en draagkrachtig, want van aard om de geloofwaardigheid van het relaas volledig te ondermijnen, worden bevonden' (arrest 56367 d.d. 21 februari 2011 p. 4).

Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat bovenvermelde opmerkingen van u en uw advocaat die pogen de motieven in de bestreden beslissing die in het kader van jullie eerste verzoek werden genomen, te weerleggen, niet dienstig zijn in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming. U kan de mogelijkheid om een volgend verzoek in te dienen immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Het CGVS herhaalt en benadrukt dienaangaande dat er u geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en dat de beoordeling ervan vaststaat, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Bij uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken komt u immers niet verder dan te volharden dat uw man in Macedonië geslagen werd (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 15). Dat u bij uw huidig verzoek een uitgebreide en gedetailleerde geschreven uiteenzetting van de gebeurtenissen toevoegt (document 8 in uw administratieve dossier, schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 7), draagt niets bij tot de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, daar dit geenszins beschouwd kan worden als een objectieve bron van informatie die geen ander licht kan werpen op de appreciatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake jullie eerste verzoek.

Verder stelde u dat uw kinderen intussen geïntegreerd zijn in België en hier school volgden en dat zij niet naar Macedonië willen terugkeren (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 22). In uw geschreven uiteenzetting stelde u eveneens dat uw echtgenoot niet in staat is om te werken en dat de sociale zorg in Macedonië niet afdoende is; dat u geen werk zou kunnen zoeken omdat u voor uw echtgenoot zou moeten zorgen en dat ook uw kinderen niet gemakkelijk werd zouden vinden in

Macedonië (document 8 in uw administratieve dossier p. 13). Ook uw advocaat argumenteerde dat jullie geen band meer hebben met Macedonië omdat jullie al sinds 2010 in België zijn (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 6, 19). Er dient te worden vastgesteld dat deze motieven geen verband houden met de criteria bepaald in artikel, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Voorts verwees u naar de gevechten tussen de Albanezen en de Macedoniërs in Kumanovo in 2015 (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 18, document 8 in uw administratieve dossier p. 12). In dit verband dient te worden aangestipt dat het Commissariaat-generaal erkent dat er spanningen tussen beide bevolkingsgroepen bestaan - die soms uitmonden in fysiek geweld met zeer sporadisch dodelijke slachtoffers aan beide zijden -, maar oordeelt dat deze spanningen geenszins van die aard en draagwijdte zijn om te kunnen besluiten dat Macedonië aan de vooravond van een (nieuw(e)) gewapend conflict/oorlog zou staan. Het Commissariaat-generaal beschikt niet over algemeen bekende informatie waaruit zou blijken dat de actuele situatie in Macedonië in het algemeen, en in Kumanovë in het bijzonder, er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook hypothetisch van aard en worden geenszins gesteund door afdoende concrete feiten en/of elementen in uw land van herkomst. Een loutere verwijzing naar de algemene gebeurtenissen van mei 2015 volstaat immers niet om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst zou worden vervolgd of dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas en uw intussen al jarenlange verblijf in België in gebreke.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat u en uw gezinsleden het vluchtelingenstatuut moeten toegekend krijgen omdat jullie behoren tot de Albanese minderheidsgroep in Macedonië (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 19, 30-32, 38), dient opgemerkt te worden dat de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aantoonde dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder de etnische Albanezen die ongeveer 25% van de totale bevolking van Macedonië uitmaken, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Illustratief in dit verband is dat in maart 2018 een nieuwe wet inzake het gebruik van de Albanese taal werd aangenomen waarmee het gebruik van het Albanees als officiële taal wordt uitgebreid naar het hele Macedonische grondgebied. Overigens kan ook worden verwezen naar de participatie van een van de grootste etnisch Albanese partijen in Macedonië, de BDI (Bashkimi Demokratik për Integritet, Democratische Eenheid voor Integratie), op de hoogste politieke niveaus.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat in ondergeschikte mate het subsidiaire beschermingsstatuut aan uw familie moet worden toegekend, dient opgemerkt te worden dat de door

haar aangehaalde argumenten niet kunnen worden weerhouden. Zo werd gesteld dat er een kans bestaat dat uw echtgenoot bij een terugkeer opnieuw het slachtoffer zou worden van geweld en foltering omdat zijn geweldplegers van destijds wraak zouden willen plegen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 35). Hieraan kan echter logischerwijze geen geloof gehecht worden, daar aan de initiële geweldplegingen evenmin geloof gehecht wordt. Om diezelfde reden vervalt het argument van uw advocaat dat de subsidiaire bescherming moet worden toegekend aan uw echtgenoot omdat hij geen toegang zou hebben tot adequate zorg als slachtoffer van folteringen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 36-38).

Aangaande de bemerking van uw advocaat dat Macedonië in het geval van uw familie niet beschouwd kan worden als een veilig land, gezien zijn kwetsbare profiel ten gevolge van de folteringen die uw echtgenoot onderging en gezien zijn psychologische problemen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 14-16), dient te worden opgemerkt dat dit niet relevant is voor de beoordeling van uw verzoek, daar het feit of Macedonië al dan niet een veilig land is niets verandert aan de appreciatie dat geen geloof gehecht wordt aan jullie asielmotieven.

De opmerking van uw advocaat betreffende de eenheid van familie, waarin gemotiveerd wordt dat aan zowel u als aan uw kinderen internationale bescherming moet worden toegekend door jullie familieband met uw echtgenoot (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018, p. 19-21), is geen relevante bijdrage daar ook aan uw echtgenoot internationale bescherming wordt geweigerd. In dit verband kan nog opgemerkt worden dat ook inzake het eerste verzoek van uw zoon B. (...) en uw dochter B. (...) een weigeringsbeslissing werd genomen.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat aan het verzoek van uw advocaat om Frans te selecteren als proceduretaal, ofschoon het Nederlands de proceduretaal was bij jullie eerste verzoek, niet kan worden voldaan. Het gebruik van de talen in de rechtspleging staat niet ter vrije keuze van de partijen maar wordt op dwingende wijze geregeld, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het onderzoek van een volgend verzoek in dezelfde proceduretaal gevoerd dient te worden als de proceduretaal van het eerste verzoek, in casu het Nederlands. De opmerking van uw advocaat dat u en uw specifieke procedurele noden hebben aangezien zij reeds zeven jaar in het Franstalige gedeelte van het land wonen en Franse lessen gevolgd hebben, kan niet worden weerhouden, temeer daar uw advocaat eveneens vraagt om een Albanese tolk bij een eventueel onderhoud (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018, p. 3).

Ook de door u en uw advocaat neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie inzake jullie eerste verzoek kunnen wijzigen. De paspoorten van u, uw echtgenoot en uw kinderen werden reeds bij jullie eerste verzoek neergelegd. De geboorteaktes van u, uw echtgenoot en uw kinderen, staven louter jullie identiteit en herkomst, dewelke niet in vraag gesteld worden. De vertaling naar het Frans van de gehoorverslagen en de beslissingen van het Commissariaat-generaal in het kader van jullie eerste verzoek en de bijgevoegde synthese van de argumenten van het Commissariaat-generaal bevatten geen nieuwe informatie die niet reeds in jullie administratieve dossier aanwezig was, daar de originele stukken in het Nederlands werden toegevoegd. De artikelen uit ACAT betreffende de gevolgen van folteringen zijn niet relevant aangezien geen geloof gehecht wordt aan de door jullie beweerde ondergane folteringen van uw echtgenoot. De progressierapporten van de Europese Commissie van het rapport over Macedonië uit 2011 en 2012, het jaarrapport van de ombudsman van Macedonië uit 2011, het fragment uit het EASO rapport over asielaanvragen uit de westelijke Balkan, het artikel uit L' Europe des Libertés betreffende de situatie van Albanese in Macedonië van jaargang 2006-2007, het Human Rights Report van Macedonië uit 2017 en het artikel over Albanese in Macedonië van op de website van Minority Rights group bevatten allemaal (vaak gedateerde) algemene info over de situatie in het land van herkomst die geenszins in concrete aantoon dat er betreffende u of uw echtgenoot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig zou zijn. Daarenboven kan het verwijzen naar algemene info geenszins de geloofwaardigheid van het relaas van u en uw echtgenoot herstellen. De artikelen van Annals of Global Health en The EPMA Journal betreffende de behandeling van diabetes in Macedonië zijn niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De overige door uw advocaat neergelegde documenten werden reeds in de motivering hierboven besproken.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partijen verzoeken overeenkomstig artikel 39/12 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) dat huidig beroep zou worden behandeld door de Verenigde Kamers, "wat noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak en de rechtsontwikkeling betreffende de overweging van psychologische attesten en de psychologische stoornissen van een kandidaat-vluchteling alsook de overweging van medische attesten in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder is de behandeling van huidige zaak in de verenigde kamers ook aangewezen met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling betreffende de inachtneming van de bijzondere procedurele noden van kandidaat-vluchteling met psychologische stoornissen, meer bepaald voor wat betreft een kandidaat-vluchteling die een volgend verzoek indient om internationale bescherming."

2.2. Artikel 39/12, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Wanneer de eerste voorzitter of de voorzitter, na het advies te hebben ingewonnen van de rechter in vreemdelingenzaken belast met het ter terechtzitting te geven verslag, oordeelt dat het noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling dat een zaak door de verenigde kamers behandeld wordt, beveelt hij de verwijzing naar deze kamers.

Indien de eerste voorzitter en de voorzitter het niet nodig achten de verenigde kamers bijeen te roepen, dan licht de kamervoorzitter de kamers die van deze betwistingen kennis nemen in. Indien een van deze kamers, na beraadslaging, om bijeenroeping van de verenigde kamers verzoekt, is de eerste voorzitter gehouden daarop in te gaan of de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.

De eerste voorzitter of de voorzitter is tevens gehouden om in te gaan op een verzoek tot verwijzing naar de verenigde kamers met het oog op de eenheid van rechtspraak, wanneer de beide partijen dit verzoeken.

Indien hij meent dat het belang van de zaak dit vereist, kan de eerste voorzitter of de voorzitter, in afwijking van het voorgaande, beslissen de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering."

Verzoekende partijen vragen om de behandeling van onderhavig beroep toe te vertrouwen aan de verenigde kamers. Dient echter te worden vastgesteld dat slechts verzoekende partijen dit vragen. Verweerder vraagt niet om een verwijzing naar de verenigde kamers. Verzoekende partijen laten daarenboven na om te duiden waarom het in casu en met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling noodzakelijk zou zijn om de beoordeling van de psychologische attesten en de bijzondere procedurele noden in het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming te verwijzen naar de verenigde kamers. Bijgevolg tonen zij niet aan welk belang er aanwezig zou zijn opdat het voorliggende beroep door de verenigde kamers zou moeten worden behandeld. Noch de eenheid van rechtspraak, noch de rechtsontwikkeling vereisen dat onderhavig beroep wordt verwezen naar de verenigde kamers.

3. De in het verzoekschrift aangevoerde middelen

3.1. Verzoekende partijen gaan in een eerste middel in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Zij beroepen zich daarbij op "de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikelen 48/3, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 23, §1e van het Koninklijk besluit van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, , van

artikel 4 en 20, §3 en §4 van de Richtlijn 2011/95/UE, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van redelijkheid en zorgvuldigheid, van afdoende motivering en de verplichting om een behoorlijke analyse te verrichten conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen.”

3.1.1. In een eerste middelonderdeel beroepen verzoekende partijen zich op “de schending van artikelen 48/3, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15.12.1980, van artikel 11 en 23, §1e van het Koninklijk besluit van 11.07.2003, van artikel 4 en 20, §3 en §4 van de Richtlijn 2011/95/UE, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van redelijkheid en zorgvuldigheid, van afdoende motivering en de verplichting om een behoorlijke analyse te verrichten conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen.

en weigering om de kwetsbaarheid en medisch-psychologische elementen in overweging te nemen als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”.

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent en op basis van de Kwalificatierichtlijn, de Procedurerichtlijn, het Istanboelprotocol, rechtspraak van het EHRM, de Vreemdelingenwet, rechtspraak van de Raad van State, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Vervolgens stellen zij:

“In huidig geval, betwisten verzoekers de conclusie van verwerende partij volgens dewelke zij geen nieuwe elementen zouden hebben neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Zij achten bijgevolg dat de bestreden beslissingen artikelen 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15.12.1980 schenden en dat hun volgend verzoek om internationale bescherming op zijn minst ontvankelijk verklaard had moeten worden.”

Verzoekende partijen verwijten verweerder dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de psychische problemen en de in dit kader neergelegde psychische attesten van verzoeker, de brief van hun advocaat en de verschillende rapporten omtrent zowel de noodzakelijkheid om de psychische toestand in rekening te brengen als de toegankelijkheid tot en beschikbaarheid van de nodige hulp in hun land van herkomst. Volgens hen maken deze nieuwe elementen uit en zij steunen hun verzoek op deze nieuwe elementen.

“Inderdaad, deze elementen staan niet alleen toe om een nieuw licht te werpen op de elementen die werden uiteengezet in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers (1), maar zijn ook, op zich, elementen die vandaag een gegronde vrees in geval van terugkeer staven (2).

Verder werd ook geen rekening gehouden met de verschillende andere elementen die verzoekers hebben neergelegd in het kader van hun volgend verzoek (3).”

Verzoekende partijen gaan in op de psychische stoornissen in hoofde van verzoeker en de in rekening name van deze stoornissen bij hun eerste verzoek om internationale bescherming. Zij stellen dat de tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming vastgestelde tegenstrijdigheden grotendeels kunnen worden verklaard door vertaalproblemen en door de psychische toestand van verzoeker. Verzoekende partijen verwijzen in dit kader naar een boek van UNHCR en psychologische literatuur, alsmede naar rechtspraak. Verweerder kon tijdens het eerste verzoek geen rekening houden met de psychische toestand van verzoeker omdat verzoekende partijen toen nog geen documenten konden neerleggen en zijn toestand nog niet echt gedetecteerd was door een arts.

“Het feit dat er geen document ingediend werd om de stoornissen te staven, wordt ook expliciet vermeld in de motivatie van de bestreden beslissing. Er moet dus sowieso vanuit gegaan worden dat de psychologische attesten die bij huidig verzoek neergelegd werden, nieuwe elementen zijn waarmee het CGVS geen rekening heeft kunnen houden bij het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers.”

Verzoekende partijen stellen dat zij in het kader van hun huidige verzoek om internationale bescherming hebben willen aantonen dat verzoekers psychische problemen reeds aanwezig waren en bijgevolg een uitleg bieden voor de tijdens het eerste verzoek gedane vaststellingen.

“De internationale bepalingen verplichten verder om rekening te houden met de kwetsbaarheid van de aanvrager, namelijk artikel 4 en 20, §§4-4 van Richtlijn 2011/95/EU.

In casu, moet echter geconcludeerd worden dat de verwerende partij helemaal geen rekening gehouden heeft met de psychologische attesten die vandaag neergelegd werden en die een nieuw perspectief

brengen betreffende de analyse van het eerste verzoek om internationale bescherming, dit ondanks het belang dat gevestigd wordt op de inachtneming van de psychologische problemen van een kandidaat-vluchteling in het kader van de behandeling van zijn verzoek."

Verzoekende partijen stellen dat een slachtoffer van een trauma dit trauma vaak zal negeren, als verdedigingsmechanisme. Verzoeker kan ook heden nog moeilijk hierover praten.

"Het belangrijkste nieuwe element was de psychologische gezondheidstoestand van de Heer I. (...), die bij het eerste verzoek om internationale bescherming, amper gekend was van het de verwerende partij en niet gedocumenteerd was.

Gezien de aanwezigheid van deze nieuwe elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen, had het verzoek bijgevolg ontvankelijk verklaard moeten worden, zonder verdere discussie betreffende de al dan niet gegrondheid van het verzoek.

In het licht van bovenstaande elementen, achten verzoekers dat het in huidig geval noodzakelijk was geweest, om een doordachte beslissing te kunnen nemen betreffende de ontvankelijkheid van hun verzoek, om hen, bijna tien jaar na het eerste verzoek om internationale bescherming, op zijn minst opnieuw te verhoren op het CGVS. Tijdens dit verhoor had het paar elementen aan hun verhaal kunnen toevoegen / wijzigen / verwijderen, dit zeker en vast gezien de psychologische toestand van de Heer I. (...) voor een groot deel toestaat om de tegenstrijdigheden of tekortkomingen van het relaas uit te leggen.

Er moet dus worden geconcludeerd dat de verwerende partij enkel toevlucht neemt tot de elementen die in 2001 de weigering rechtvaardigden, zonder enig belang te hechten aan de nieuwe elementen die neergelegd werden in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming en die deze weigeringsmotieven deels kunnen uitleggen.

De verwerende partij beperkt zich in het volharden van de motieven van het eerste asielverzoek, zonder de nieuwe elementen diepgaand te analyseren, wat, bijna 10 jaar na het eerste verzoek om internationale bescherming, op zijn minst een nieuw verhoor vergde."

Verzoekende partijen voeren verder aan:

"Verder zijn de nieuwe elementen die neergelegd werden, niet alleen elementen die een nieuw licht brengen op de verklaringen van verzoekers gedurende hun eerste asielverzoek, maar zijn deze elementen ook nieuwe elementen die op zich de gegronde vrees van de familie staven."

Verzoekende partijen wijzen op rechtspraak van de RvV en de Raad van State.

"Ook hier baseert de verwerende partij zijn redenering enkel op de eventuele gevolgen die de nieuwe elementen zouden kunnen hebben op de eerdere beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming, zonder een gedetailleerd en actueel onderzoek te voeren naar de risico's van vervolging en behandelingen in strijd met artikel 3 en 4 van het EVRM in geval van terugkeer.

De motivatie volgens dewelke "een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave van een bepaald ziektebeeld bevat die hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en kunnen bijgevolg de geloofwaardigheid van jullie relaas niet herstellen" is helemaal in strijd met deze rechtspraak, maar ook met de rechtspraak van het EHRM, en is vandaag dus uit den boze.

Dit des te meer dat de psychologische attesten die neergelegd werden expliciet verwijzen naar de vervolgingsfeiten die zich hebben voorgedaan in Macedonië en een causaal verband leggen tussen deze feiten en de psychologische stoornissen van de Heer I. (...).

De verwerende partij weerlegt hier dit causaal verband en de bevindingen van de psychiater zonder uitvoering van een tegenexpertise en zonder verzoekers op zijn minst opnieuw verhoord te hebben, wat, gezien de elementen van het dossier en de ernst van de aangevoerde vervolgingsfeiten (o.a. hoog risico van zelfmoord/dood ingeval van terugkeer), onaanvaardbaar is.

Meer nog, de verwerende partij beperkt zich tot een puur formele beslissing van niet ontvankelijkheid van deze elementen, hoewel het een gedetailleerd en actueel onderzoek had moeten voeren naar de risico's van vervolging en behandelingen in strijd met artikel 3 en 4 van het EVRM in geval van terugkeer, wat sowieso een beslissing ten gronde vergde, en dus een ontvankelijkheidsbeslissing."

Verzoekende partijen benadrukken dat de psychische problematiek van verzoeker door verweerder niet wordt betwist en dat verweerder oordeelt dat verzoeker omwille van deze problemen bijzondere procedurele noden heeft. Zij wijzen op de inhoud van de neergelegde psychische en medische attesten.

"De psychologische verslagen die neergelegd werden, zijn elementen die de vrees van de familie in geval van terugkeer staven en die de kans dus aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen, overeenkomstig artikel 51/8 en artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980."

Verzoekende partijen gaan verder in op de toegankelijkheid tot en de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen in Noord-Macedonië. Zij voeren aan:

“Zo acht de tegenpartij dat het rapport van WHO uitgegeven is in 2009 en dat deze informatie dus gedateerd is. In de begeleidende brief aan het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers, heeft de raadvrouw van verzoekers echter verwezen naar meerdere andere rapporten en verslagen die recenter zijn en die allemaal de verontrustende bevindingen van de WHO bevestigen (p. 28 en volgende van de begeleidende brief).

Hoe dan ook, stelt de verwerende partij absoluut geen concrete en serieuze analyse op om de argumenten die nochtans in de begeleidende brief vervat waren, te weerleggen.

In deze brief, maakte de advocaat van verzoekers nochtans gewag van de volgende elementen (p. 27 en volgende) :

(...)

De tegenpartij heeft met deze elementen helemaal geen rekening gehouden hoewel deze informatie belangrijke elementen bevat met betrekking tot de vrees van terugkeer van de Heer I. (...), gezien zij rechtstreeks betrekking hebben tot de manier waarop de Heer I. (...) al dan niet verzorgd zal kunnen worden ingeval van terugkeer.

Hoewel zijn psychologische stoornissen dus niet betwist worden, stelt de bestreden beslissing niet in staat te begrijpen in welke mate de Heer I. (...) een concrete toegang zal hebben tot de nodige behandelingen en medicatie, in het bijzonder om zijn psychologische problemen te behandelen/onder controle te houden.

Dis is des te schokkend dat, ingeval van stopzetting van zijn medicatie, dit mogelijk de dood tot gevolg zou kunnen hebben voor de Heer I. (...) (zie psychologische attesten).

Duidelijk heeft de verwerende partij geen concrete analyse verricht naar de mogelijkheden van de Macedonische Staat om de Heer I. (...), ingeval van terugkeer, te beschermen, ook tegen hemzelf (zelfmoordhypothese).”

3.1.2. In een tweede middelonderdeel beroepen verzoekende partijen zich op “de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Geneve van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15.12.1980, van artikel 4 en 20, §3 en §4 van de Richtlijn 2011/95/UE, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van redelijkheid en zorgvuldigheid, van afdoende motivering en de verplichting om een behoorlijke analyse te verrichten conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen en weigering om de vluchtelingenstatus te erkennen aan verzoekers ondanks de psychologische stoornissen van de Heer I. (...)”.

Zij geven een algemeen betoog en stellen dat zij bij een terugkeer naar hun land de gegronde vrees koesteren dat verzoeker, zonder gepaste medicatie, opnieuw zo depressief zal worden dat hij zal trachten zelfmoord te plegen.

“Zij vrezen inderdaad dat de Heer I. (...) een nieuwe confrontatie met zijn land van herkomst, Macedonië, waarvan sommige onderdanen verantwoordelijk zijn voor zijn trauma, hem fataal zal zijn, gezien de herinneringen weer boven water zullen komen en hij dit potentieel psychologisch niet zal aankunnen.

Dit wordt ook objectief bevestigd door de verschillende geneesheren van de Heer I. (...) (stukken 8 tot en met 12).”

Verzoekende partijen wijzen op het handboek en de richtlijnen van UNHCR. Tevens verwijzen zij naar een Franstalig arrest van de RvV.

3.1.3. In een derde middelonderdeel beroepen verzoekende partijen zich op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en stellen zij dat het voordeel van de twijfel aan hen had moeten worden verleend.

Zij wijzen op een Franstalig arrest van de RvV. Vervolgens voeren zij aan:

“Zelfs indien het onmogelijk zou zijn om de bron te bepalen die aanleiding gegeven heeft tot de huidige psychologische toestand en kwetsbaarheid van de Heer I. (...) en zelfs indien het onmogelijk zou zijn om te bepalen of de door verzoekers gerelateerde feiten weldegelijk betrekking hebben op de vermeende angst – quod non-, moet vastgesteld worden dat de Heer I. (...) aan psychologische stoornissen lijdt die objectief vastgesteld werden door verschillende geneesheren die de Heer I. (...) al jaren volgen en die verder niet betwist worden door de verwerende partij.

Bovendien zou de Heer I. (...) in het geval van terugkeer naar Macedonië, opnieuw zelfmoord kunnen plegen, wat hij reeds in het verleden gedaan heeft en wat bovendien de trigger was van de vlucht naar België in 2010. Ook deze dramatische mogelijkheid wordt objectief vastgesteld door de geneesheren en kan redelijkerwijs niet uitgesloten worden ingeval van terugkeer naar Macedonië.

Onder deze omstandigheden, impliceert de toestand waarin de Heer I. (...) nu verkeert dat een terugkeer naar Macedonië noodzakelijkerwijs een risico van vervolging impliceert of, op zijn minst, een risico van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, gezien zijn psychologische toestand, ongeacht de origine, dergelijk risico bevat.

Gezien de psychologische toestand van de Heer I. (...), die niet betwist wordt door de tegenpartij, moet het voordeel van twijfel gegund worden aan verzoekers, op straffe van schending van artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980."

3.2. Verzoekende partijen gaan in een tweede middel in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij beroepen zich daarbij op "de schending van artikelen 48/4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van redelijkheid en zorgvuldigheid, van afdoende motivering en de verplichting om een behoorlijke analyse te verrichten conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen."

"Opnieuw moet opgemerkt worden dat de verwerende partij enkel vaststelt dat, in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming, geen geloof gehecht kon worden aan de verklaringen van verzoekers en dat verzoekers bijgevolg niet in aanmerking kunnen komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, ongeacht de nieuwe elementen die zij in het kader van hun volgend verzoek hebben neergelegd.

De verwerende partij analyseert bijgevolg niet in concreto welk impact de psychologische stoornissen van de Heer I. (...) zouden kunnen hebben op een eventuele terugkeer naar het land van herkomst van verzoekers en of deze terugkeer een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou brengen (zie arrest van de Raad van State n° 244.033 van 26 maart 2019)."

Verzoekende partijen wijzen op rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

"Het is daarom van wezenlijk belang dat geen beslissing genomen zou worden die zou leiden tot een retrograde maatregel voor de gezondheidstoestand van de Heer I. (...), in schending van artikel 3 van het EVRM. Een terugkeer naar het land zou noodzakelijkerwijs een maatregel zijn die de fundamentele rechten van verzoekers zou schenden en hen zou plaatsen in een situatie van onmenselijke en vernederende behandelingen, dit gezien de psychologische stoornissen van de Heer I. (...) en zijn herhaalde intentie om zelfmoord te plegen.

In het arrest M.P. van 24 april 2018 (C-353/16), heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie verder geacht dat het de taak is van de nationale autoriteiten om na te gaan of de verzoeker het risico loopt dat in geval van terugkeer, hem de zorg zou worden onzegd, die passend is om de lichamelijke en geestelijke nawerkingen te behandelen van de foltering door de autoriteiten van dat land. Deze rechtspraak verplicht de verwerende partij om bijkomend te onderzoeken of een kandidaat-vluchteling, die in het verleden slachtoffer werd van foltering door zijn nationale autoriteiten (zoals dit ook hier het geval was), bij terugkeer aangepaste zorg zal krijgen om de lichamelijke en geestelijke gevolgen van de foltering te behandelen.

In casu, zijn verzoekers bijgevolg van mening dat deze zorg hen, vrijwillig of onvrijwillig, geweigerd zal worden.

Om al deze zijn zij van mening dat een terugkeer van Macedonië artikel 48/4 zal schenden."

3.3. Verzoekende partijen gaan in een derde middel in op de noodzaak om rekening te houden met hun bijzondere procedurele noden. Zij beroepen zich in dit kader op "de schending van artikel 48/9 en 62§2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 11 van het Koninklijk besluit van 11.07.2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 2 en 24 van de Richtlijn 2013/32/UE, van 4 en 20 artikel van de Richtlijn 2011/95/UE, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van redelijkheid en zorgvuldigheid, van afdoende motivering en de verplichting om een behoorlijke analyse te verrichten conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen."

Zij vangen hun betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent en op basis van de Procedurerichtlijn, de Kwalificatierichtlijn, het Istanboelprotocol, rechtspraak van het EHRM, de Vreemdelingenwet, het KB van 11 juli 2003 betreffende de procedure voor de DVZ en de motiveringsplicht.

Volgens verzoekende partijen is het onvoldoende dat met de verklaringen van verzoekers echtgenote en met de bemerkingen van hun advocaat werd rekening gehouden. Daardoor achten zij artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet geschonden.

“Verschillende elementen hadden dit echter wél mogelijk gemaakt.

- Zo heeft de raadsvrouw van verzoekers expliciet verzocht dat het volgend verzoek in het Frans geregistreerd zou worden (zie stukken 3, 5, 6 en 7), gezien de bijzondere procedurele noden van de familie, en in het bijzonder van de Heer I. (...) : Mevrouw en de kinderen spreken inderdaad Frans en de familie wordt exclusief gevolgd door Franstalige actoren (psychologische hulp, medische hulp, juridische hulp enz.).

Voor wat betreft dit verzoek, acht de verwerende partij:

(...)

Daarbij weigert de tegenpartij om concreet rekening te houden met de bijzondere procedurele noden van de Heer I. (...) en de familie. Een behandeling in het Frans had echter een betere informatiewisseling mogelijk gemaakt tussen de familie zelf en de actoren die de familie volgen en het CGVS.

- Zo heeft de raadsvrouw van verzoekers meermaals getracht om met de Heer I. (...), gezien zijn psychologische toestand, naar Dienst Vreemdelingenzaken te mogen gaan voor zijn interview. Dit interview, hoewel geleid door DVZ en niet door het CGVS, is inderdaad van essentieel belang in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, gezien het CGVS op basis van dit interview vaak een beslissing neemt betreffende de ontvankelijkheid van het verzoek.

De raadsvrouw van de Heer I. (...) heeft echter nooit een antwoord gekregen op haar schrijven, zodat ze niet eens weet of dit verzoek in aanmerking genomen werd.

Dit had echter het geval moeten zijn : De aanwezigheid van de raadsvrouw van de Heer I. (...) gedurende het kort interview, zou de Heer I. (...) niet alleen hebben gerustgesteld, maar had het ook mogelijk gemaakt om het stilzigen van de Heer I. (...) te contextualiseren en uit te leggen. Gezien zijn psychologische problemen en de moeilijkheid om te praten over de gebeurtenissen te spreken, en gezien het belang van het interview op DVZ in het kader van een volgend verzoek, had de raadsvrouw aanwezig moeten zijn gedurende dit interview.

- Uiteindelijk had de verwerende partij verzoekers moeten uitnodigen voor een verhoor op het CGVS, met de bijstand van hun advocaat, om hun bijzondere procedurele noden in acht te nemen en de rechten van verzoekers zodoende te respecteren. Op basis van het klein verhoor van de Heer I. (...) was het inderdaad helemaal onmogelijk om een beslissing te nemen betreffende de ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming. Zo heeft de Heer I. (...) enkel gesteld wat volgt :

(...)

Duidelijk wenst verzoeker niet over zijn problemen te spreken, onder meer gezien zijn psychologische problemen, en had hij op zijn minst verhoord moeten worden op het CGVS, met de bijstand van zijn advocaat.”

3.4. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.5. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Begeleidende brief van Meester C.V. (...)

4. Mail van Meester V. (...) naar Dienst Vreemdelingenzaken, 16.10.2018

5. Mail van Meester V. (...) naar Dienst Vreemdelingenzaken, 17.10.2018

6. Brief van Meester V. (...) naar Dienst Vreemdelingenzaken, 29.10.2018

7. Brief van Meester V. (...) naar Dienst Vreemdelingenzaken, 2.11.2018

8. Attest van Dr S. (...), psychiater, van 18.04.2018

9. Attest van Dr S. (...), psychiater, van 29.11.2017

10. Attest van Dr S. (...), psychiater, van 21.03.2019

11. Attest van Dr P. (...), huisarts, van 26.09.2018

12. Attest van Dr P. (...), huisarts, van 28.03.2019”.

4. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verzoekende partijen leggen op 31 januari 2020 per fax en ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9). Het betreft twee medische attesten. Het eerste attest is een attest van Constats ASBL van 30 januari 2020 en het tweede is een attest van Dr. S. van 17 oktober 2019.

In het attest van Constats wordt gesteld dat verzoekers letsels en psychische toestand (zeer) compatibel zijn met zijn relaas. Verzoekende partijen wijzen in dit kader op rechtspraak van de RvV.

4.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de onderhavige procedure internationale bescherming, rekening houdend met hun bijzondere procedurele noden, in het Frans diende en dient te geschieden.

Verzoekende partijen kunnen in hun betoog dienaangaande echter niet worden gevolgd. Dat verzoekende partijen en hun familie het Frans beter machtig zijn dan het Nederlands, kan vooreerst geenszins worden gezien als een bijzondere procedurele nood in hunner hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing in het kader van het voorgaande terecht gesteld:

“Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat aan het verzoek van uw advocaat om Frans te selecteren als proceduretaal, ofschoon het Nederlands de proceduretaal was bij jullie eerste verzoek, niet kan worden voldaan. Het gebruik van de talen in de rechtspleging staat niet ter vrije keuze van de partijen maar wordt op dwingende wijze geregeld, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het onderzoek van een volgend verzoek in dezelfde proceduretaal gevoerd dient te worden als de proceduretaal van het eerste verzoek, in casu het Nederlands. De opmerking van uw advocaat dat u en uw specifieke procedurele noden hebben aangezien zij reeds zeven jaar in het Franstalige gedeelte van het land wonen en Franse lessen gevolgd hebben, kan niet worden weerhouden, temeer daar uw advocaat eveneens vraagt om een Albanese tolk bij een eventueel onderhoud (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018, p. 3).”

Dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift andermaal volledig voorbijgaan aan de inhoud van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het eerdere verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen werd behandeld in het Nederlands. Verder blijkt uit de bijlagen 26quinquies van verzoekende partijen, opgenomen in het administratief dossier, dat verzoekende partijen er bij de aanvang van onderhavig, volgend verzoek om internationale bescherming van in kennis werden gesteld dat dit volgend verzoek overeenkomstig artikel 51/4, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet zou worden onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht, met name het Nederlands. Verzoekende partijen verzochten vervolgens om tijdens het onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming te worden bijgestaan door een tolk die de taal Albanees beheerst. Ook hun advocaat verzocht hierom blijkens het voormelde schrijven.

Verzoekende partijen beperken zich inzake het voorgaande bovendien tot de algemene bewering dat een behandeling in het Frans een betere informatiewisseling had mogelijk gemaakt. Zij laten na dit ook maar enigszins uit te werken of onderbouwen en tonen niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming.

5.2. Verzoekende partijen stellen verder dat de DVZ had moeten toestaan dat zij bij de DVZ door hun advocaat werden bijgestaan.

Op welke wettelijke basis of bepaling zij zich baseren om aanspraak te maken op een recht op bijstand door een advocaat tijdens het gehoor bij de DVZ, kan daarbij echter niet worden ingezien en wordt door hen niet aangegeven. Noch de Vreemdelingenwet, noch het door hen aangehaalde KB van 11 juli 2003, bevat enige bepaling die voorziet in de mogelijkheid zich bij de DVZ te laten bijstaan door een advocaat.

In zoverre de advocaat van verzoekende partijen in dit kader in een schrijven aan de DVZ gewag maakte van het arrest Salduz van het EHRM, kan voorts worden opgemerkt dat door verzoekende partijen niet wordt uitgewerkt en evenmin kan worden ingezien hoe of waarom deze rechtspraak in deze, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, van toepassing zou (kunnen) zijn.

Dient in dit kader verder te worden opgemerkt dat het de taak is van verzoekende partijen om hun verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en, zo zij dit wensen, zich te verzekeren van de bijstand van een advocaat. Uit het dossier blijkt in dit kader weliswaar dat de advocaat van verzoekende partijen voorafgaand en per schrijven aan de DVZ verzocht om verzoekende partijen te mogen vergezellen tijdens hun gehoor bij de DVZ, doch hieruit blijkt nergens dat deze advocaat, hoewel deze duidelijk op de hoogte was van het ogenblik waarop verzoekende partijen zich voor hun gehoor dienden aan te melden bij de DVZ, zich samen met hen aanbood bij de DVZ. Voorts blijkt uit het dossier niet dat verzoekende partijen – al dan niet omwille van de afwezigheid van hun advocaat – enig bezwaar zouden hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat de advocaat van verzoekende partijen door middel van diverse en omstandige schrijvens aan de DVZ uitgebreid de kans heeft gekregen en genomen om schriftelijk de nodige toelichting te verschaffen bij het onderhavige, volgende verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen.

Bovendien laten verzoekende partijen andermaal na om verdere duiding te verschaffen. Zij tonen niet concreet aan dat, waar of op welke wijze de afwezigheid van hun advocaat bij de DVZ van invloed zou zijn geweest op de weergave van hun gezegden aldaar. Evenmin tonen zij aan de hand van concrete elementen of argumenten aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

5.3. Verzoekende partijen verwijten verweerder bovendien dat zij in het kader van hun voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming niet (opnieuw) werden opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Verzoekende partijen duiden te dezen echter niet op basis van welke bepaling of beginsel zij opnieuw gehoord hadden moeten worden. Daarenboven dienen verzoekende partijen te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verzoekende partijen laten in het onderhavige verzoekschrift voorts zelf meermaals geworden dat verzoeker, wegens psychische problemen, niet over zijn problemen zou willen of kunnen spreken. Ook in de nieuw neergelegde medische attesten wordt dit aangegeven. Het is niet ernstig om enerzijds voor te houden dat het duidelijk is dat verzoeker niet over zijn problemen kan en wil spreken doch om anderzijds aan verweerder te verwijten dat verzoeker niet werd gehoord.

Verzoekende partijen laten ook in dit kader bovendien na om de nodige verdere verduidelijking te verschaffen. Zij werken niet uit en geven op generlei wijze aan waarover zij dan wel concreet opnieuw gehoord hadden moeten worden of wat zij daarbij hadden kunnen of willen toevoegen aan hun dossier. Evenmin tonen zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de beoordeling van dit dossier, de bestreden motiveringen en de bestreden beslissingen.

5.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen omtrent de al dan niet aanwezige bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekende partijen terecht gesteld:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat, ofschoon de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde geen sprake is van bijzondere procedurele noden, het Commissariaat-generaal vaststelde dat er wat u betreft wel degelijk bijzonder procedurele noden worden aangenomen. Meer bepaald blijkt uit de door u neergelegde attesten van psychiater S. (...) dat u lijdt aan een paranoïde post-traumatische depressie. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd bij de beoordeling van uw verzoek ook rekenen gehouden met de verklaringen van uw echtgenote, I.R. (...), en de bemerkingen van uw advocaat, meester V. (...) loco meester v.H. (...), betreffende uw

asielmotieven. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden.

(...)

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

5.5. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partijen zich in het onderhavige verzoekschrift niet dienstig op de aangevoerde schending van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en van artikel 11 van het KB van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

5.6. Waar verzoekende partijen verwijzen naar enkele artikelen van de Richtlijn 2011/95/EU, dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

5.7. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van een aantal bepalingen van Richtlijn 2013/32/EU, kan voorts worden opgemerkt dat deze bepalingen een aantal verplichtingen opleggen aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden herhaald dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoekende partijen aangehaalde bepalingen verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC51K2478/001, 15).

5.8. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5.9. De voormelde redenering kan eveneens worden gevolgd waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De inhoud van deze bepaling ligt immer volledig in lijn met de inhoud van artikel 3 van het EVRM.

5.10. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van beide verzoekende partijen een verklaring in de voormelde zin werd afgenomen en dat zij deze verklaring beiden ondertekenden. Eveneens blijkt dat deze verklaringen onverwijld werden overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op welke wijze artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in casu zou zijn geschonden, kan dan ook niet worden ingezien. Bovendien wordt dit door verzoekende partijen op generlei wijze uiteengezet. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

5.11. De artikelen 11 en 23 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe deze artikelen zouden kunnen zijn geschonden door de bestreden beslissingen die dateren van 26 maart 2019, kan dan ook niet worden ingezien en wordt door verzoekende partijen niet uitgewerkt. Ook deze schending wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

5.12. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

5.13. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In de bestreden beslissingen wordt met recht vastgesteld dat het eerste verzoek van verzoekende partijen werd afgesloten in 2011. Bij arresten nr. 56 367 en 56 368 van 21 februari 2011 werd door de RvV geoordeeld dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiare beschermingsstatus aan verzoekende partijen dient te worden geweigerd. Uit de betreffende arresten, opgenomen in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier, blijkt dat aan de beweerde vervolgingsfeiten van verzoekende partijen, dit omwille van hun laattijdige verzoek om internationale bescherming, de fundamentele tegenstrijdigheden in hun verklaringen, het ontbreken van bewijzen omtrent verzoekers bezoeken aan artsen in zijn land van herkomst en de beschikbare informatie over de Macedonische

gezondheidszorg, geen geloof kan worden gehecht. Tegen de voormelde arresten van de RvV werd geen cassatieberoep ingediend. Derhalve genieten zij kracht en gezag van gewijsde.

Verzoekende partijen trachten de reeds tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen heden bijgevolg ten onrechte te ontcrachten door te wijzen op de psychische problemen van verzoeker. Verzoekende partijen kunnen hun huidige verzoek om internationale bescherming en het voorliggende beroepsverzoekschrift immers niet aanwenden om een vorm van hoger beroep in te stellen tegen de tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Overeenkomstig het voorgaande, hadden verzoekende partijen, zo zij werkelijk van mening waren dat verzoekers psychische problemen een verklaring konden bieden voor de tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen, zulks kunnen en moeten aantonen tijdens dit eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partijen lieten echter na dit te doen. Nochtans blijkt uit de terechte motivering dienaangaande, dat verzoeker indertijd weldegelijk reeds naar de centrumarts was gegaan en een afspraak had met een psychiater. Tevens werd aan verzoeker en diens advocaat verzocht om documenten betreffende zijn psychische problemen binnen te brengen. Verzoekers advocaat gaf destijds aan dat hij informatie zou opvragen in verband met verzoekers gezondheidstoestand en dat hij zou navragen of deze een invloed kon hebben op zijn verklaringen. Noch gedurende de procedure bij het CGVS, noch gedurende de beroepsprocedure bij de RvV werd dergelijke informatie echter neergelegd. Derhalve is het niet ernstig en kan het niet worden aanvaard dat verzoekende partijen heden, meer dan zeven jaren na datum, plots aan de hand van medische en psychische attesten trachten aan te tonen dat verzoekers psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op het verloop van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen. Dit geldt nog des te meer daar in de betreffende attesten, die allemaal dateren van na eind 2017, niet wordt aangegeven sedert wanneer verzoeker zou kampen met of wordt behandeld voor de hierin vermelde problemen. Aldus wordt hierin niet met zoveel woorden aangegeven en blijkt hieruit niet dat verzoekers huidige psychische problemen indertijd reeds dermate uitgesproken aanwezig waren; laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat of waar deze zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Dit geldt nog des te meer nu in de meest recente attesten wordt gesteld dat verzoekers psychische toestand progressief regressief verloopt en erop achteruit gaat. Verzoekende partijen tonen daarenboven geenszins in concreto aan dat, waar of op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op verzoekers verklaringen of de beoordeling die geschiedde in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast trachten voor te houden dat het gegeven dat de kwetsieuze medische en psychische problemen in hoofde van verzoeker werden vastgesteld en geattesteerd op zich zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen, dient voorts te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten, zeker zoveel jaren na datum, geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Op zich kunnen de neergelegde attesten, mede in acht genomen dat deze slechts werden opgesteld en neergelegd decennia nadat de door verzoeker aangehaalde omstandigheden

zouden hebben plaatsgevonden waarin de hierin vermelde medische problemen zouden zijn ontstaan, derhalve op zich niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Waar verzoekende partijen voorts doen gelden dat verzoeker in Noord-Macedonië, al dan niet omdat hij behoort tot de Albanese etnie, verstoken zou dreigen te blijven van de nodige behandeling, dient te worden vastgesteld dat uit de voorliggende informatie, waaronder de COI Focus "NOORD-MACEDONIË, Toegang tot de gezondheidszorg" van 19 februari 2019 in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier duidelijk blijkt dat de toegang tot de gezondheidszorg in Macedonië over het algemeen voorhanden en toereikend is. Tevens blijkt hieruit dat etnische Albanezen (met Macedonisch staatsburgerschap) in het geheel geen discriminatie ondervinden bij de toegang tot de gezondheidszorg en dat zij daarbij dezelfde rechten genieten als Slavische Macedoniërs. Eveneens blijkt hieruit dat officiële websites over het gezondheidszorgsysteem en HIF altijd toegankelijk zijn geweest in het Albanees, alsmede dat het Albanees sedert de vorig jaar vernieuwde taalwet over het gehele Noord-Macedonische grondgebied een officiële status heeft gekregen. Etnische Albanezen kunnen zich ook al heel lange tijd tot een Albanese dokter richten. Er is in Noord-Macedonië een nationale vereniging actief van Albanese dokters. Uit een perceptie-onderzoek naar de toegankelijkheid van de gezondheidszorg bij studerende Noord-Macedoniërs blijkt dat etniciteit geen grote rol speelt. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande en te meer nu zij in de loop van hun eerste verzoek om internationale bescherming kennelijk tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent het vermeende gebrek aan zorgen voor verzoeker in hun land van herkomst geheel niet aan dat de aangehaalde medische problemen in hoofde van verzoeker vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekende partijen zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

Verzoekende partijen herhalen in het onderhavige verzoekschrift daarnaast terloops dat zich tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. In dit kader dient echter te worden herhaald dat zij hun huidige verzoek om internationale bescherming en het voorliggende beroepsverzoekschrift niet kunnen aanwenden om een vorm van hoger beroep in te stellen tegen de tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Zo verzoekende partijen van mening waren dat zich tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming vertaalproblemen hadden voorgedaan, hadden zij dit kunnen en moeten aantonen in het kader van hun eerste procedure internationale bescherming. In dit kader wordt in de bestreden beslissingen bovendien met reden aangegeven:

"U zou nu pas, na een vertaling van de gehoorverslagen naar het Frans, kennis hebben van de inhoud van deze verslagen (document 3 in uw administratieve dossier p. 8, schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 8). Deze laattijdige post factum toeschrijving aan vertaalfouten kan echter geenszins worden weerhouden. Er is geen enkele reden die erop wijst dat jullie ten tijde van de eerste procedure geen vertaling van het gehoorverslag konden aanschaffen die jullie in staat stelde de inhoud ervan te begrijpen. Daarenboven werden jullie ook bij jullie eerste verzoek bijgestaan door een advocaat die jullie belangen behartigde en de proceduretaal machtig was. Noch tijdens de procedure op het Commissariaatgeneraal, noch bij de beroepsprocedure werd melding gemaakt van vertaalproblemen. Daarenboven worden de door u aangehaalde vertaalfouten ontkracht door de gehoorverslagen van jullie eerste verzoek. Zo beweerde u dat tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal inzake uw eerste verzoek genoteerd werd dat uw echtgenoot hartproblemen heeft, terwijl hij problemen had ter hoogte van zijn hoofd sinds hij geslagen werd in Macedonië. Echter, in de notities van het persoonlijk onderhoud van uw eerste procedure is nergens sprake van hartproblemen en werd de hoofdpijn van uw echtgenoot wel degelijk besproken (CGVS 1e verzoek echtgenoot p. 3, 4, 5, 6, CGVS 1e verzoek p. 2, 3, 4, 6). Uw verklaring dat de gezondheidsproblemen van uw echtgenoot toentertijd verkeerd vertaald waren, kan dan ook niet worden weerhouden. Er zijn dan ook geen redenen om aan de betrouwbaarheid van de notities van het persoonlijk onderhoud van jullie eerste verzoek te twijfelen."

Verzoekende partijen laten deze motieven ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Nog daargelaten de reeds meermaals geuite opmerking dat verzoekende partijen het onderhavige verzoekschrift en de onderhavige procedure niet kunnen aanwenden om de tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen te proberen ontkrachten, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd, en wordt door verzoekende partijen niet betwist:

“Ook stelde uw advocaat dat de tegenstrijdigheden onbeduidende elementen betrof die, zelfs al zouden de tegenstrijdige elementen op zich ongeloofwaardig bevonden worden, het bestaan van de vrees op zich niet konden ondermijnen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 23). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde echter dat de vaststellingen in de beslissing ‘pertinent, want betrekking hebbend op de kern van het asielrelaas, en draagkrachtig, want van aard om de geloofwaardigheid van het relaas volledig te ondermijnen, worden bevonden’ (arrest 56367 d.d. 21 februari 2011 p. 4).”

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen blijkens een lezing van het verzoekschrift voor het overige geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Bij uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken komt u immers niet verder dan te volharden dat uw man in Macedonië geslagen werd (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 15). Dat u bij uw huidig verzoek een uitgebreide en gedetailleerde geschreven uiteenzetting van de gebeurtenissen toevoegt (document 8 in uw administratieve dossier, schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 7), draagt niets bij tot de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen, daar dit geenszins beschouwd kan worden als een objectieve bron van informatie die geen ander licht kan werpen op de appreciatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake jullie eerste verzoek.

Verder stelde u dat uw kinderen intussen geïntegreerd zijn in België en hier school volgden en dat zij niet naar Macedonië willen terugkeren (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 22). In uw geschreven uiteenzetting stelde u eveneens dat uw echtgenoot niet in staat is om te werken en dat de sociale zorg in Macedonië niet afdoende is; dat u geen werk zou kunnen zoeken omdat u voor uw echtgenoot zou moeten zorgen en dat ook uw kinderen niet gemakkelijk werd zouden vinden in Macedonië (document 8 in uw administratieve dossier p. 13). Ook uw advocaat argumenteerde dat jullie geen band meer hebben met Macedonië omdat jullie al sinds 2010 in België zijn (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 6, 19). Er dient te worden vastgesteld dat deze motieven geen verband houden met de criteria bepaald in artikel, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Voorts verwees u naar de gevechten tussen de Albanezen en de Macedoniërs in Kumanovo in 2015 (verklaring volgend verzoek ingevuld op de DVZ vraag 18, document 8 in uw administratieve dossier p. 12). In dit verband dient te worden aangestipt dat het Commissariaat-generaal erkent dat er spanningen tussen beide bevolkingsgroepen bestaan - die soms uitmonden in fysiek geweld met zeer sporadisch dodelijke slachtoffers aan beide zijden -, maar oordeelt dat deze spanningen geenszins van die aard en draagwijdte zijn om te kunnen besluiten dat Macedonië aan de vooravond van een (nieuw(e)) gewapend conflict/oorlog zou staan. Het Commissariaat-generaal beschikt niet over algemeen bekende informatie waaruit zou blijken dat de actuele situatie in Macedonië in het algemeen, en in Kumanovë in het bijzonder, er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook hypothetisch van aard en worden geenszins gesteund door afdoende concrete feiten en/of elementen in uw land van herkomst. Een loutere verwijzing naar de algemene gebeurtenissen van mei 2015 volstaat immers niet om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst zou worden vervolgd of dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier gelet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas en uw intussen al jarenlange verblijf in België in gebreke.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat u en uw gezinsleden het vluchtelingenstatuut moeten toegekend krijgen omdat jullie behoren tot de Albanese minderheidsgroep in Macedonië (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 19, 30-32, 38), dient opgemerkt te worden dat de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aantoonde dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder de etnische Albanezen die ongeveer 25% van de totale bevolking van Macedonië uitmaken, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Illustratief in dit verband is dat in maart 2018 een nieuwe wet inzake het gebruik van de Albanese taal werd aangenomen waarmee het gebruik van het Albanees

als officiële taal wordt uitgebreid naar het hele Macedonische grondgebied. Overigens kan ook worden verwezen naar de participatie van een van de grootste etnisch Albanese partijen in Macedonië, de BDI (Bashkimi Demokratik për Integrim, Democratische Eenheid voor Integratie), op de hoogste politieke niveaus.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat in ondergeschikte mate het subsidiaire beschermingsstatuut aan uw familie moet worden toegekend, dient opgemerkt te worden dat de door haar aangehaalde argumenten niet kunnen worden weerhouden. Zo werd gesteld dat er een kans bestaat dat uw echtgenoot bij een terugkeer opnieuw het slachtoffer zou worden van geweld en foltering omdat zijn geweldplegers van destijds wraak zouden willen plegen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 35). Hieraan kan echter logischerwijze geen geloof gehecht worden, daar aan de initiële geweldplegingen evenmin geloof gehecht wordt. Om diezelfde reden vervalt het argument van uw advocaat dat de subsidiaire bescherming moet worden toegekend aan uw echtgenoot omdat hij geen toegang zou hebben tot adequate zorg als slachtoffer van folteringen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 36-38).

Aangaande de bemerking van uw advocaat dat Macedonië in het geval van uw familie niet beschouwd kan worden als een veilig land, gezien zijn kwetsbare profiel ten gevolge van de folteringen die uw echtgenoot onderging en gezien zijn psychologische problemen (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018 p. 14-16), dient te worden opgemerkt dat dit niet relevant is voor de beoordeling van uw verzoek, daar het feit of Macedonië al dan niet een veilig land is niets verandert aan de appreciatie dat geen geloof gehecht wordt aan jullie asielmotieven.

De opmerking van uw advocaat betreffende de eenheid van familie, waarin gemotiveerd wordt dat aan zowel u als aan uw kinderen internationale bescherming moet worden toegekend door jullie familieband met uw echtgenoot (schrijven advocaat d.d. 29 augustus 2018, p. 19-21), is geen relevante bijdrage daar ook aan uw echtgenoot internationale bescherming wordt geweigerd.

(...)

Ook de door u en uw advocaat neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie inzake jullie eerste verzoek kunnen wijzigen. De paspoorten van u, uw echtgenoot en uw kinderen werden reeds bij jullie eerste verzoek neergelegd. De geboorteaktes van u, uw echtgenoot en uw kinderen, staven louter jullie identiteit en herkomst, dewelke niet in vraag gesteld worden. De vertaling naar het Frans van de gehoorverslagen en de beslissingen van het Commissariaat-generaal in het kader van jullie eerste verzoek en de bijgevoegde synthese van de argumenten van het Commissariaat-generaal bevatten geen nieuwe informatie die niet reeds in jullie administratieve dossier aanwezig was, daar de originele stukken in het Nederlands werden toegevoegd. De artikelen uit ACAT betreffende de gevolgen van folteringen zijn niet relevant aangezien geen geloof gehecht wordt aan de door jullie beweerde ondergane folteringen van uw echtgenoot. De progressierapporten van de Europese Commissie van het rapport over Macedonië uit 2011 en 2012, het jaarrapport van de ombudsman van Macedonië uit 2011, het fragment uit het EASO rapport over asielaanvragen uit de westelijke Balkan, het artikel uit L' Europe des Libertés betreffende de situatie van Albanen in Macedonië van jaargang 2006-2007, het Human Rights Report van Macedonië uit 2017 en het artikel over Albanen in Macedonië van op de website van Minority Rights group bevatten allemaal (vaak

gedateerde) algemene info over de situatie in het land van herkomst die geenszins in concrete aantoon dat er betreffende u of uw echtgenoot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig zou zijn. Daarenboven kan het verwijzen naar algemene info geenszins de geloofwaardigheid van het relaas van u en uw echtgenoot herstellen. De artikelen van Annals of Global Health en The EPMA Journal betreffende de behandeling van diabetes in Macedonië zijn niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. De overige door uw advocaat neergelegde documenten werden reeds in de motivering hierboven besproken.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen. "

Bijgevolg dient ook uw volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard te worden.

Het door u neergelegde paspoort verandert niets aan bovenstaande appreciatie, daar dit reeds werd neergelegd bij uw eerste verzoek en aldus geen nieuw element betreft."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet dienstig aanvechten of weerleggen, onverminderd gelden.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen.

5.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

De voormelde motieven gelden derhalve ook ten aanzien van verzoekende partijen.

Verzoekende partijen poneren voor het overige weliswaar op algemene wijze dat zij omwille van de psychische problemen van hun vader extreem kwetsbaar zijn en dat deze ook voor hen dramatische gevolgen hebben, doch zij tonen, gelet op het voorgaande, geheel niet aan dat of waarom zij ten gevolge van de psychische problemen van hun vader bij een terugkeer naar hun land van herkomst in concreto zouden dreigen te worden blootgesteld aan vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of aan ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

5.14. Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet de minste poging ondernemen teneinde de bestreden beslissingen te weerleggen doch deze geheel ongemoeid laten waar gemotiveerd wordt:

"Voorts stelde u dat u zich niet veilig zou voelen in Macedonië (CGVS p. 6) en dat u als Albanees gediscrimineerd en onrechtvaardig behandeld zou worden (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 17 oktober 2018, CGVS p. 6). U verwees hierbij naar de rellen tussen Albanezen en Macedoniërs in Kumanovë in 2015 en naar de geweldincidenten in het parlement (CGVS p. 6). In dit verband dient te worden aangestipt dat het Commissariaat-generaal erkent dat er spanningen tussen beide bevolkingsgroepen bestaan - die soms uitmonden in fysiek geweld met zeer sporadisch dodelijke slachtoffers aan beide zijden -, maar oordeelt dat deze spanningen geenszins van die aard en draagwijdte zijn om te kunnen besluiten dat Noord-Macedonië aan de vooravond van een (nieuw(e)) gewapend conflict/oorlog zou staan. Het Commissariaat-generaal beschikt niet over algemeen bekende informatie waaruit zou blijken dat de actuele situatie in Noord-Macedonië in het algemeen, en in Kumanovë in het bijzonder, er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2 c, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uw verklaringen dienaangaande zijn dan ook hypothetisch van aard en worden geenszins gesteund door afdoende concrete feiten en/of elementen in uw land van herkomst. Een loutere verwijzing naar de algemene gebeurtenissen van mei 2015 en april 2017 volstaat immers niet om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst zou worden vervolgd of dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas van uw ouders en uw intussen al jarenlange verblijf in België, in gebreke.

Voorts kan uw opmerking dat u, als Albanees, bij een conflict met een Macedonisch burger altijd de schuldige zou zijn (CGVS p. 7), ongeacht wat u gedaan had, niet worden weerhouden. U verwees hierbij naar de, volgens u, opzettelijke aanrijding van een kind, genaamd A. (...), waarbij de dader slechts veroordeeld werd voor een ongeluk zonder opzet (CGVS p. 6, 7, 8). U weet echter niet wie de dader was, noch wat zijn etnische origine was (CGVS p. 6, 8). Dit incident kan dan ook bezwaarlijk gelden ter staving van uw bewering dat Albanezen onrechtvaardig behandeld zouden worden. Voorts beweerde u dat de Macedonische politie-eenheid Alpha Albanezen slaat en hun identiteitskaarten controleert zonder reden (CGVS p. 8), doch deze bewering kan u geenszins concretiseren. U kan immers niet vertellen welke Albanezen dit concreet meemaakten en heeft dit enkel vernomen van uw moeder die het op haar beurt van familieleden zou hebben vernomen (CGVS p. 8). Niemand van uw eigen familie maakte echter ooit dergelijk incident mee (CGVS p. 8). Voorts maakte u zelf, toen u nog in Macedonië was, nooit een geval van discriminatie mee ten gevolge van uw Albanese origine. U stelde dan wel dat het destijds niet toegestaan was om een Albanese vlag te dragen en dat de politie u zou slaan (CGVS p. 8), u heeft hierop enkel eenmalig een opmerking gekregen van een oude vrouw en kwam verder nooit in de problemen (CGVS p. 8). Daarenboven heeft u evenmin weet of van iemand van uw familie of vrienden iets dergelijks zou hebben meegemaakt en stelde u zelf dat de politie zich actueel niet meer met dergelijke praktijken inlaat (CGVS p. 9).

Bovendien toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aan dat de Noord-Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder de etnische Albanezen die ongeveer 25% van de totale bevolking van Noord-Macedonië uitmaken, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Noord-Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Illustratief in dit verband is dat in maart 2018 een nieuwe wet inzake het gebruik van de Albanese taal werd aangenomen waarmee het gebruik van het Albanees als officiële taal wordt uitgebreid naar het hele Noord-Macedonische grondgebied. Overigens kan ook worden verwezen naar de participatie van een van de grootste etnisch Albanese partijen in Noord-Macedonië, de BDI (Bashkimi Demokratik për Integritet, Democratische Eenheid voor Integratie), op de hoogste politieke niveaus.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Noord-Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Noord-Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat erover bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissie voor de bescherming tegen discriminatie, die samen met de rechtbanken instaat voor de toepassing van de antidiscriminatiewetgeving. Daartoe kan deze commissie klachten van individuen in ontvangst nemen en acties ondernemen bij de betrokken instellingen. Slachtoffers van discriminatie kunnen zich ook wenden tot de instelling van de Ombudsman. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het feit dat u actueel in België geen werkvergunning krijgt, ofschoon u probleemloos uw diploma behaalde, en dat u niet weet of u in Noord-Macedonië wel werk zou vinden (CGVS p. 7), motieven zijn van louter socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

(...)

In het kader van het tweede verzoek van uw ouders werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt louter uw identiteit en herkomst, waaraan niet getwijfeld wordt, en kan dus bovenstaande appreciatie niet wijzigen."

Volledigheidshalve kan hieraan worden toegevoegd dat het feit dat u in België opgegroeid bent en een Belgische opvoeding heeft meegekregen (CGVS p. 4-5), een motief is van louter persoonlijke aard dat geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals

bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Derhalve is ook uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteit en herkomst, dewelke niet betwist worden, en kan bijgevolg bovenstaande appreciatie niet weerleggen."

De voormelde motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekende partijen deze niet aanvechten of betwisten, blijven zij onverminderd overeind.

5.15. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.16. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde evenmin aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.17. Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen met recht geconcludeerd:
"Alles wat voorafgaat in acht genomen, wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

5.18. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT